2011
ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ
№7-8 (224)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ЗВЕРНЕННЯ ПРОТОАРХИМАНДРИТА З НАГОДИ ПРОГОЛОШЕННЯ КАТЕХИЗМУ УГКЦ

«НЕ ВАРТО ВЕСЬ ЧАС ГАНИТИ ВЛАДУ»

ЯК ЧИНИТИ ОПІР СПОКУСАМ ПРОТИ ЧИСТОТИ

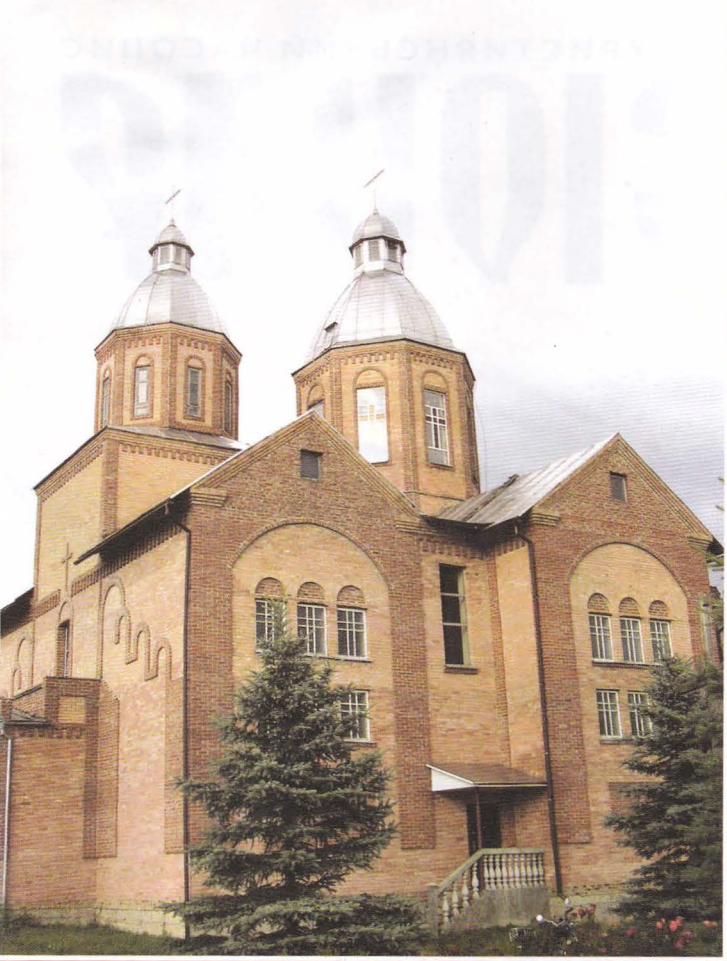

МОНАСТИР СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

с. Званівка,
Донецька обл.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА ... 3
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ ... 6
Покровитель на серпень: МУЧ. ХРИСТИНА, 6 серпня ... 7
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ ... 8
Покровитель на серпень: СВ. ІРИНЕЙ ЛІОНСЬКИЙ, 5 вересня ... 8
о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ ЄВАНГЕЛІЯ ... 10
о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ ПСАЛМИ ПРО ПРОЩІ ДО СВЯТИНЬ ... 12
ВАЖЛИВІСТЬ СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ ... 13
о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ, бр. Андрей БОЙЧУК, ЧСВВ «ВАСИЛІЯНСЬКА РОДИНА Є ВЕЛИКОЮ СИЛОЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ» ... 14
ЗВЕРНЕННЯ ПРОТОАРХИМАНДРИТА З НАГОДИ ПРОГОЛОШЕННЯ КАТЕХИЗМУ УГКЦ ... 16
В УГКЦ ВИКЛЮЧИЛИ З ЧИНУ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО 29 МОНАХИНЬ ... 17
10-ТА РІЧНИЦЯ ВІЗИТУ БЛАЖЕННОГО ІВАНА ПАВЛА II В УКРАЇНУ ... 18
ПРАЗНИК СВ. ОНУФРІЯ У ВАСИЛІЯНСЬКИХ ОБИТЕЛЯХ ... 19
60-ТА РІЧНИЦЯ СВЯЩЕНИЧИХ СВЯЧЕНЬ СВЯТІШОГО ОТЦЯ БЕНЕДИКТА XVI ... 20
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ РУКИ, ЯКІ СЛУХАЮТЬСЯ ... 21
ПОСВЯЧЕННЯ КРАСИВОГО ХРЕСТИКА ... 25
СИНІ ДЗВІНОЧКИ ТА ДЗВОНИ ... 26
КОНКУРС «СТОРІНКАМИ СВЯТОГО ПИСЬМА» ... 28
ПАВУКОВІ ДІТИ ... 28
КРОСВОРД ... 30
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ ЯК ЧИНИТИ ОПІР СПОКУСАМ ПРОТИ ЧИСТОТИ ... 31
Бр. Партеній ПІДЧЕХА, ЧСВВ ТИХИЙ МОНАХ... ... 32
САМОТНІЙ ПОДВИЖНИК ... 34
Любомир ГУЗАР «НЕ ВАРТО ВЕСЬ ЧАС ГАНИТИ ВЛАДУ» ... 35
Ольга КІЦ КНЯЖИЙ ЛАВРІВСЬКИЙ МОНАСТИР ... 37
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ БАРСЬКІ ІСТОРІЇ ... 39
Марія ГОРОДЕЧНА «ЖИТТЄНОСНІ СТОВПИ ЦЕРКВИ».ЧАСИ ВИПРОБУВАНЬ ... 43
о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО В ЖОВКВІ ... 45
о. Роман БЕЗПАЛЬКО ПОДОРОЖ ПО СРІБНІЙ УКРАЇНІ ... 42
Леся ШТИКАЛО КРОСВОРД ... 50

МІСІОНАРЧИК

БУДУЙМО РІДНУ ХАТУ БЕЗ ГНІВУ!

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Під час візиту в Україну Святіший Отець Іван Павло II побажав нам живитися ідеалами особистої, суспільної і церковної моралі, служачи загальному добру, гідності і самопосвяті. Папа заохотив нас до обов'язку будувати рідну хату наново здобутою незалежністю. Через цей проміжок років, переживши ряд «шквальних» політичних негод, знову мусимо пригадувати своє перш'очергове завдання, оскільки стаємо свідками ситуацій, які виводять нас із рівноваги, спонукають гніватися. Це найчастіше продиктовано несправедливістю або злом, яке нас вражає. Як опанувати себе, стримати від гніву, від необдуманих вчинків, від гріха?

Не кожний внутрішній рух, який ми називаємо гнівом, можемо засудити як гріх. Є випадки, коли можемо або навіть мусимо скипіти гнівом проти зла. Якщо гнів спрямований проти гріха, він є корисний, тому що підбадьорить нас у житті чеснот. Якщо ж на людей, то він справедливий лише тоді, коли веде до перемоги над злом і діє з користю для ближнього, є доречним і поміркованим. Існує також загальний народний гнів, який з'являється як реакція на політичну чи економічну ситуацію, коли «сильні гублять людину»… Найчастіше такий рід гніву є об'єктивним, але за будь-яких умов не може виходити за рамки розумного. Самоконтроль, стриманість, цивілізованість нації формується

кожним зокрема. Святі Отці кажуть, що до володіння над собою можемо дійти завдяки старанним зусиллям, засвоївши лагідність, терпеливість, довіру до Божого Провидіння та справедливість. Тобто, щоб ми могли осягати певного духовного рівня, мусимо усвідомити, що всі ми маємо вади, яких маємо позбуватися, з якими маємо боротися. Так, як це зробив цар з однієї давньої історії. Цей чоловік хотів побачити дуже славного пророка, до якого тягнулися всі люди. Але оскільки не міг з ним зустрітися, то послав свого художника, щоб той намалював його портрет. Коли художник приніс портрет до царя, цар покликав мудреців, щоб вони відчитали по обличчі, яка це людина. Мудреці довго оглядали портрет і нарешті відповіли: «Це образ злої людини». Ми бачимо ознаки гордості, егоїзму, насильства. «Цього не може бути, художник мене обманув», – сказав цар і кинув його до в'язниці. Сам поїхав до пророка і побачив, що портрет точно відображає справжнє лице, подумав собі: «Художник не обманув мене, обманули мене мудреці, коли описували риси пророка. Треба кинути їх до в'язниці». Але пророк відчитав думки царя і заспокоїв його: «Не обманув тебе ні художник, ні мудреці, всі ці вади я дійсно маю в собі. Але відколи зрозумів, що їх маю – відтоді веду з ними боротьбу і їх перемагаю»…

Ми, українці, знаємо своє обличчя і свідомі вад особистих і вад тих, хто провокує народний гнів. Всі ці вади ми бачили і знаємо не тільки через «портрети». Але Боже Провидіння покерувало, що живемо саме при такому цареві, при такій владі. Щоразу на Божественній Літургії ми молимося за наше правління. Тому нехай наші прохальні моління допоможуть усунути гнів з наших сердець до тих, хто гребує справедливістю, а їм хай Творець дасть свідомість своїх помилок і найшвидше бажання виправити їх мирним шляхом. ■

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Відповідальний секретар:
Ігор САВ'ЯК

Радакційна колегія:
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ
о. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
Христина МИХАЛЮК

Коректура:
Віктор ПОЛЄТКО

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Фото на обкладинці:
Роман ДАЦЬО

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net, misionarchik@i.ua
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 10.07.2011 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2011

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

**О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.**

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

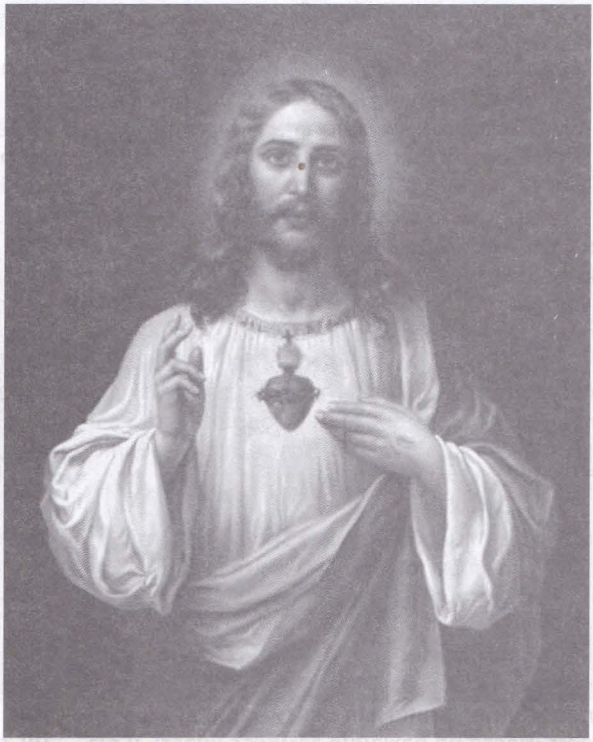

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб християни спричинялися до полегшення фізичних і духовних страждань осіб, хворих на СНІД, особливо в найбільш убогих країнах.

МІСІЙНИЙ: Щоб сестри-монахині, які працюють на місійних територіях, були свідками євангельської радості і живим знаком Христової любові.

МІСЦЕВИЙ: Щоб змінювалося ставлення наших земляків, особливо студентів, до «чорної роботи», без якої не можуть існувати «білі руки», й виконання якої робить людину готовою до будь-яких випробувань і негараздів.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб Всесвітній день молоді, який відбувається у Мадриді, заохотив усіх молодих людей світу вкорінювати своє життя у Христі.

«Хочу, щоб молоді люди – і ті, які поділяють нашу віру в Ісуса Христа, і ті, які вагаються, сумніваються або не вірять у Нього, – брали участь у цьому досвіді, який може виявитися вирішальним для їхнього життя», – наголосив Святіший Отець Бенедикт XVI у своєму посланні з нагоди Всесвітнього дня молоді у Мадриді. Не всі молоді люди усвідомлюють, що будувати своє життя потрібно на основі Христових порад та заповідей. Про сенс, якість духовного життя починають думати, коли їх спіткають якісь невдачі. Але ті, молоді люди, які живуть християнськими ідеалами, мають допомогти зустрітися з Христом тим, хто від Нього втікає. З'їзд у Мадриді під гаслом «Сильні у вірі й закорінені на Христі» має переконати цю частину молодого покоління, що з Христом легше і впевненіше можна планувати своє майбутнє. Побудувати справжню дружбу, пізнати справжню любов, створити міцну родину можна не через порожні мрії, а з чистим серцем, яке живе вірою. ■

МІСІЙНИЙ: Щоб християни Заходу, відкриті на діяння Святого Духа, наново віднайшли життєву силу та ентузіазм своєї віри.

Спостерігаючи за станом духовності Заходу, можемо бачити дуже мале бажання пересічних християн жити правдивою вірою. Часто це бажання замінює участь у різних сумнівних релігійних практиках, рухах тощо, які не мають нічого спільного з християнською вірою. А християнин має бути не тільки побожним і покірним, але також і вихованим, культурним, здатним правильно оцінювати речі і численні пропозиції. Християнство зробило колосальний внесок у культурний розвиток Європи, а тепер це все нівелюється, а на перший план виноситься те, що штовхає людину діяти за інстинктами. Але Святий Дух дає просвітлення і силу цьому опертися. Потрібно тільки відкриватися на Божу ласку, співпрацювати з нею і бути приготованим до прийняття Бога у своє життя. І тоді не загубимося у круговерті різних релігійних течій. ■

МІСЦЕВИЙ: Щоб батьки залишалися для своїх дітей перш за все авторитетами з правом при потребі зобов'язувати і картати їх, і водночас могли подати дружну руку.

Сучасні тенденції виховання в сім'ї мають подекуди у своїй основі стиль взаємин, побудований на рівноправних, дружніх стосунках батьків і дітей. З одного боку це непогано, але з іншого є небезпека крайності, коли батьки, аби догодити дітям, стають сучасними, менш критичними і менш розважливими. Це несе небезпеку знецінення моральних вартостей взагалі, а молоде покоління може залишитися без майбутнього, оскільки не матиме орієнтирів через те, що батьки перебувають на одному рівні стосунків з ними. Авторитет батьків завжди мусить залишатися головним джерелом, з якого діти черпатимуть досвід, знання і вміння ставати особистостями. Допомога, дружня рука є необхідною завжди, але з пам'яттю про те, що у справах віри і моралі батьки не можуть потурати своїм дітям. ■

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ

МУЧ. ХРИСТИНА, 6 серпня

Мучениця Христина жила в III столітті. Вона народилася в багатій родині. Батько її Урван був правителем міста Тиру. У віці 11 років дівчинка відрізнялася незвичайною красою, і багато хто хотів одружитися з нею. Однак батько Христини мріяв про те, щоб донька стала жрицею. Для цього він помістив її в особливе приміщення, де поставив безліч золотих і срібних ідолів, і звелів дочці кадили перед ними фіміам. Однак Христина стала замислюватися над тим, хто ж створив цей прекрасний світ, і поступово прийшла до думки про єдиного Творця всього світу.

Одного разу Христина удостоїлася відвідування Ангела, який наставив її в істинній вірі в Христа, Спасителя світу. Ангел назвав її нареченою Христовою та провіщав їй майбутній страдницький подвиг. Свята діва розбила всіх ідолів, що стояли у неї, і викинула їх за вікно. За це Урван, жорстоко побивши, кинув її до в'язниці. Дізнавшись про те, що трапилося, мати святої Христини з плачем прийшла до дочки, просячи її зректися Христа і повернутися до батьківських вірувань. Проте Христина залишилася непохитною. Юній мученици не завдали шкоди жахливі тортури ані вогонем, ані водою. Щоразу ангел допомагав їй. Але зрештою свята Христина віддала свою душу Богу, прийнявши мученицьку смерть через усічення мечем близько 300 року.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

о. Христофор ГАНИНЕЦЬ,ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоби вчителі вміли прищеплювати любов до істини і справжні моральні та духовні цінності.

Священик, лікар і вчитель завжди були і залишаються моральними провідниками суспільства, незважаючи на економічні негаразди, політичну ситуацію чи знецінення вартостей у світі, тому що ці категорії людей мають особливу справу з особою і несуть за неї відповідальність перед суспільством і перед Богом. Якщо ці люди є «на своєму місці», то вони докладають максимум зусиль, щоб прищепити дитині в школі, в лікарні, у Церкві любов до істини, до Бога, людини. Коли всі ці напрямки виховання і турботи взаємно переплітаються – вони формують Людину духовну, здорову і розумну. Потрібне тільки розуміння і підтримка з боку батьків, Церкви і держави.

МІСІЙНИЙ: Щоб християнські спільноти на азіатському континенті з запалом звіщали Євангеліє, радістю віри засвідчуючи його красу.

Християнські спільноти, які розвиваються в Азії, зустрічаються з неприйняттям, а подекуди і ворожим ставленням через домінування інших нехристиянських релігій, як, наприклад, буддизм, конфуціанство, синтоїзм, даосизм та ін. Попри певні культурні надбання цих вірувань, все-таки Істина, до якої прямує християнство, є одна, і міститься вона саме в Добрій Новині – Євангелії, яке єдине звіщає радість і надію через віру у Святу Трійцю і через співпрацю з Божою ласкою, яка допомагає людині перебувати в благодаті. Проповідувати Христа розп'ятого і воскреслого через віддане служіння Богові і людям є обов'язком нас, християн, як «вибраного народу».

МІСЦЕВИЙ: Щоб допомога хворим і одиноким людям, які мають житло, не починалася з користолюбства, тобто наміру успадкувати матеріальні блага такої особи, але випливала з любові до неї як до дитини Божої, яка в очах Всевишнього має найбільшу цінність.

Від одинокості, як і від бідності, ніхто не застрахований. Але гідно дожити свій вік може допомогти той, хто є поруч – людина, яку попросили про таку працю. Якщо її бажання буде випливати з безкорисливої християнської любові, якщо вона не чекатиме на заповіт і спадок, але буде діяти відповідно до принципу любові до людей і до Бога, тоді й самотність дорученої їй немічної людини не буде безнадійною, а хвороба не стане тягарем.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ

СВ. ІРИНЕЙ ЛІОНСЬКИЙ, 5 вересня

Священномученик Іриней, єпископ Ліонський, народився в 130 році в місті Смирні. Там він здобув блискучу освіту, вивчивши поезію, філософію, риторику і інші науки. Його наставником у вірі був учень апостола Йоана Богослова – св. Полікарп. Він же хрестив юнака, висвятив його згодом на пресвітера і послав у галльське місто Лугдун (нині Ліон у

Франції) до престарілого єпископа Пофіна.

У 177 році християнська громада міста відправила Іринея посланцем до Папи Елевтерія. Це посольство врятувало йому життя під час переслідування християн Марком Аврелієм. Невдовзі після мучеництва єпископа Пофіна у 178 році святитель Іриней був обраний єпископом і своєю проповіддю перетворив весь Лугдун в місто християнське. Коли вщухли гоніння на християн, святитель виклав ортодоксальне віровчення в одному з основних своїх творінь під назвою: «Викриття і спростування неправдивого розуму», або «П'ять книг проти єресей». У той час виник ряд релігійно-філософських гностичних вчень, які, зокрема, говорили про неможливість воплочення Бога. Задля спростування цієї єресі святитель Іриней розвинув вчення про спасіння: «Ісус Христос – Син Божий з чудової любові до Свого творіння зійшов до народження від Діви, через Себе Самого з'єднуючи людину з Богом». Проти навчання іншого єретика, Маркіона, що заперечував божественність Старого Завіту, святитель навчав про єдине джерело Старого і Нового Завітів: натхнення Духа Божого. Істинність церковного вчення святитель Іриней обґрунтував наступністю єпископату, а також тим, що Церква є давнішою від усіх єретиків.

У часі царювання імператора Півночі (193-211) святитель Іриней був усічений мечем за визнання віри в 202 році. ■

ЄВАНГЕЛІЯ

Закінчення

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

Вірність отриманій традиції

Турбота про те, щоб вірно зберігати отримані традиції, зросла під час другої генерації християн. Це, без сумніву, важлива зміна: гарантією традицій вже не є Господь (1 Кор. 7,10; 11,23-26), але апостоли, спогади яких набувають характеру священної традиції.

У вступі до свого Євангелія святий Лука говорить про ланцюг передавання, створений наочними свідками, слугами слова та редакторами Євангелій, до яких він зараховує себе (Лк. 1,1-3). Зверніть увагу, що ланцюг цей творять особи, здатні дати свідчення свого власного досвіду (наочні свідки) або ті, що отримали завдання вірно зберігати традицію (слуги слова).

Завдання цих слуг слова так описані в уривку пасторальних послань (так називаються послання Павла до Тимотея і до Тита): «А що ти чув від мене при багатьох свідках, те передай вірним людям, які будуть здібні інших теж навчити» (2 Тим. 2,2). Це вказує на те, що впродовж процесу формування Євангелій існувало явне занепокоєння, щоб бути вірними отриманим традиціям, і що згадане передання було доручене людям, гідним довір'я, які могли б зберігати та передавати ці традиції.

Для чого були написані Євангелія?

Впродовж 40 років християнські спільноти жили без написаних Євангелій. Без сумніву, в перших роках другої християнської генерації у короткий проміжок часу було написано принаймні чотири канонічні Євангелія. Які ж були обставини, що спричинилися до написання Євангелій?

Основною причиною була смерть наочних свідків. Щоб не забути їхнього свідчення, було необхідно його записати. Із смертю наочних свідків ставало дедалі складніше розрізнити між різноманітними поясненнями, що почали з'являтися щодо Ісуса та Його вчення. Дехто стверджував, що єдино важливим є вчення Ісуса, а не Його життя. Євангелія будуть написані також і з тою метою, щоб протистояти тим твердженням та чітко визначити, що історія Ісуса, Його втілення належить до основи християнської віри.

На початку другої генерації християн Церква набула своєї власної ідентичності перед юдейською синагогою. В результаті цієї нової ситуації деякі спільноти (Марка, Івана) потребували власних шляхів, щоб протистояти запереченням з боку своїх сусідів-юдеїв. Тобто виникла потреба у своєрідному «підручнику християнського життя», щоб бути незалежними від вчення синагоги.

Інші християнські групи потребували впорядкованого оповідання про події та вчення Ісуса – свого роду «листа представлення» для різноманітної аудиторії Римської імперії. Це є одна з причин, яку ми чітко бачимо в Луки, який присвячує свій твір «високодостойному Теофілові» (Лк. 1,3).

Нарешті, всі Євангелія мали за основну мету пасторальний мотив. Спільноти другої генерації християн мали потребу слухати вчення Ісуса з усією його радикальністю, тому що з плином часу існувала небезпека щораз більше пристосовуватися до світу. Євангелія давали можливість відновити цю радикальність.

III. Читання Євангелія

Довгий процес формування Євангелій спричинився до того, що слова та діяння Ісуса прийшли до нас збагачені досвідом перших християн. Читання Євангелія є невичерпним джерелом для християнського життя, якщо брати до уваги деякі дані при дослідженні їхнього формування.

Три ключі для читання Євангелій

Насамперед, дуже важливо мати на увазі, що Євангелія – це оповідання. Їх розповідний характер не є випадковим, але має на меті продовжити вчення та таємницю Ісуса і Його історію. Тому-то читання окремих уривків Євангелій, виключених з історії або з розповідного контексту вчення Ісуса, не є повним читанням.

Впродовж довгого процесу формування євангельська традиція пристосовувалась до різноманітних обставин у спільнотах, які пам'ятали слова (вчення) та діяння Ісуса. Євангелисти старалися бути вірними отриманій традиції та обставинам, в яких жили їхні спільноти. Тому, читаючи певний уривок з Євангелія, нам потрібно запитувати самих себе: як його розуміли перші християни в різноманітних обставинах? Це постійне тлумачення запрошує також читати Євангелія, беручи до уваги наші теперішні спільноти.

Нарешті, не можемо забути, що Євангелія є свідченням віри, що наближає нас до Ісуса та досвідчення Воскреслого в перших християнських спільнотах. Читання, що шукає в них лише новину про Ісуса, не беручи до уваги велич віри, не допоможе збагнути багатство Євангелій. Євангелія є не лише новиною про Ісуса, але Доброю Новиною Ісуса, яку розповідають вірні, віра яких змінилася від зустрічі з Ним. Цей досвід перших християн є також частиною об'явлення, а також дорогою, що веде до Ісуса.

Три питання перед читанням Євангелія

Щоб читання Євангелій об'явило нам все своє багатство, маємо поставити собі три питання, що відповідають трьом рівням читання:

а) що хотів сказати автор своїм адресатам?
б) що сказав чи зробив Ісус?
в) чого сьогодні нас навчає досвід віри у цьому тексті?

На першому рівні треба збагнути вістку, яку автор кожного Євангелія хотів передати своїм адресатам. Дуже частим занедбання цього рівня читання є забуття, що за кожним Євангелієм стоїть його автор, який пише для конкретної спільноти. Найлегше увійти в уривок та забути, для кого він написаний і про кого оповідає. Щоб віднайти вістку, що її хотів передати євангелист своїм адресатам, потрібно найперше зрозуміти епоху, в якій кожен з авторів редагував свій твір, пізнати ситуацію спільноти, до якої писав, теми, на яких наголошує, та структуру, яку він надав своєму творові. Вступ до кожного Євангелія представляє вказівник для першого рівня читання. Коли євангелист використовує відоме джерело (напр., коли Матей або Лука мають за джерело Марка), корисним є вивчати, як вони змінювали свої джерела, на чому наголошували, що відкидали. Для цього завдання дуже добре використовувати коментар до текстів.

Другий рівень читання відповідає на питання: що зробив Ісус? Ніколи не можемо забувати, що оповідання та вчення, які зустрічаємо в Євангеліях, передавалися усно чи письмово впродовж 40 років. Найкращим критерієм для читання тексту на другому рівні – це поміщати вчення та діяння Ісуса у культурний, соціальний та релігійний контексти Палестини першої половини І-го століття після Христа.

Нарешті, третій рівень: чого навчає нас сьогодні цей євангельський уривок? Це є важливе питання, яке ставили собі вже перші християни і яке наближає нас до Євангелій. Поза всяким сумнівом, це питання, на яке не можемо давати поспішної відповіді, не беручи до уваги інші рівні, адже можемо наразитися на дуже суб'єктивне читання і відчитаємо в Євангеліях те, про що насправді вони не говорять. У цьому останньому рівні читання важливо мати на увазі, як цей конкретний текст відчитує жива традиція Церкви. ■

ПСАЛМИ ПРО ПРОЩІ ДО СВЯТИНЬ

о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

У літній час багато вірних здійснюють прощі до відпустових місць як на нашій землі, так і по цілому світу. Ця побожна практика не є новою. Такі прощі відбувалися також у єврейському народі, про що у молитовно-поетичний спосіб говорять псалми. У книзі Псалмів часто оспівуються святкування, які народилися з особливих моментів життя ізраїльтян – таких, як, наприклад, інтронізація царя, весілля, паломництво, подяка за успішне діло.

Отож, під час паломництв до святинь, про що зараз мова, ізраїльтяни теж молилися псалмами. Одним із них є Пс. 133. Він належить до жанру дидактичних творів, складається з повчальної сентенції про красу братнього життя, яку у світлі теології Сіону християни інтерпретують як місце благословення.

Молячись цим псалом, прочани, які ішли з різних місцевостей Палестини та її діаспори, створювали ним відповідну атмосферу. А потім, вже у Єрусалимській святині, немов одна родина, виражали радість та прославляли свого Творця, від якого походить благословення: «Господь зсилає благословення» (Пс. 133,3).

Ісус Христос, будучи євреєм, зі своїми батьками також ходив до Єрусалиму (Лк. 2,41-42), щоб там спільно зі всіма молитися до Бога Отця. Пізніше у своїй архиєрейській молитві Христос закликав усіх людей до єднання на зразок Його єдності з Отцем: «щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, а я в тобі…» (Ів. 17,21).

Урочиста Літургія на відпустовому місці чи недільна у своїй парафії виражає красу з'єднаної на молитві всієї спільноти зібраних. Вірні, злучені в одну родину, разом прославляють Господа, слухають Його слово, єднаються з Ним у Євхаристії та просять благословення, яке сходить від Нього, як «миро, що на бороду стікає, бороду Арона… немов роса хермонська, що спадає на сіонські гори» (Пс. 133,2-3). Благословення, яке вірні отримують у Божому храмі, дає силу жити по-християнськи. Тільки у Божому домі, тільки у спільній молитві можна досвідчувати, «як добре і як любо» (Пс. 133,1) робити все разом, відчувати себе одною великою спільнотою, яка піднесеним співом прославляє свого Творця.

На жаль, сьогоднішня ситуація в Україні не завжди дозволяє повністю відчувати себе однією великою родиною, одною Церквою Божою, головою якої є Христос. Всі конфесії прославляють Бога, але відокремлено, а хотілось би, щоб всі вірні в Україні і у цілому світі одним серцем і душею прославляли свого Творця. Єдність Церков цілком можлива і близька, але за неї потрібно молитись. Молитва – це душа єдності. Про це добре знає автор 122 псалма, у якому він закликає прочан, які ішли до Єрусалимської святині, молитись за єдність: «просіть для Єрусалиму миру» (Пс. 122,6), «задля братів моїх друзів скажу я: «Мир нехай буде у тобі!» (Пс. 122,8).

Відбуваючи прощі, відчуваючи цю велику радість, одноголосно потрібно молитись, щоб вся Україна і весь світ разом прославляли свого Господа, який є Добрим Пастирем, а ми – Його одним великим стадом (Ів. 10,14.16). Кожний вірний, незалежно від конфесії, повинен молитись за єдність між Церквами. Окрім молитви за єдність, необхідною є любов до всіх людей, толерантність, пошана до гідності кожної особи. Потрібно також бути свідомим, що всі люди – це діти одного Бога, тобто браття і сестри. Потрібно відкидати різні упередження чи рани минулого, але творити атмосферу по-

розуміння, поваги, довіри та спільних дій для добра інших. Головною тактикою поєднання є пошук тих речей, які єднають всі конфесії, а не тих, які розділяють. Ми, українці, належимо до гілки Східних Церков, маємо спільну літургійну традицію, яка нас єднає, наприклад, одне Хрещення, що робить нас учасниками Тіла Христового, Святе Письмо, подібні моління та богослужіння, тощо.

Відвідуючи паломницькі місця, де панує атмосфера великої Божої родини, з'єднаної у молитві, молімось також і за єдність всіх Церков, а Господь нам її пошле, бо ж Його благословення рясно сходить на тих, які зібрані в Його ім'я (Мт. 18,20). ■

ВАЖЛИВІСТЬ СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ

Переклав з англійської К. ПЕТРИШИН

Колись в маленькому містечку в Люксембурзі один капітан лісової охорони вів розмову із продавцем м'ясних виробів. І старша жінка увійшла до крамниці. Продавець перервав розмову, спитавши її, чого вона хоче. Довідався, що прийшла попросити трохи м'яса, хоч не мала грошей. Капітана розвеселила ситуація. Він втрутився: «Тільки трохи м'яса... І скільки ти збираєшся їй дати?»

Жінка сказала продавцеві: «На жаль, в мене немає грошей, але я вислухаю за вас Службу Божу». І м'ясник, і капітан були байдужі до релігії, так що почали насміхатися із тих слів.

Вкінці м'ясник сказав: «Значить так. Ти підеш і вислухаєш Службу Божу за мене, вернешся – і я дам тобі стільки, скільки вартує Служба Божа». Жінка пішла. Вернулася пізніше. Підійшла до прилавка, а продавець мовив: «Отож, добре, подивимось».

Жінка взяла листок паперу і написала на ньому: «Я вислухала Службу Божу за Вас». Він поклав папір на одну шальку терезів, а малу кісточку на другу. Вага не хитнулася. Потім замінив кісточку на кусень м'яса, але папір далі важив більше. Обидва чоловіки почали відчувати сором за свої жарти, однак продовжували гру. Роздратований продавець перевірив вагу, але вона була справна, а тоді мовив: «Що ж ти бажаєш, мила жінко? Щоб я подарував тобі цілу баранячу ногу?»

При тім він поклав баранячу ногу на шальку, але папір важив більше, ніж м'ясо. Ще поклав більший кусок м'яса на терези, але папір і його переважив. Це так вразило м'ясника, що він навернувся і обіцяв щодня давати отій жінці належну їй порцію м'яса.

Щодо капітана, то він покинув крамницю іншою людиною і став палким прихильником щоденної участі у Службі Божій. Два його сини стали священиками: один єзуїтом, другий – отцем Чину Пресвятого Серця.

...Отець Станіслав завершив історію, мовлячи: «Це я із згромадження Пресвятого Серця, а капітан був моїм батьком». Після того випадку капітан став учасником щоденної Служби Божої, а його діти були навчені йти за ним.

Пізніше, коли його сини стали священиками, він радив їм щоденно служити Літургію і ніколи з власної вини не пропускати Жертви Служби Божої.

Якщо історія подобається вам, поділіться нею з іншими. Також пам'ятайте, що щоденна Служба Божа тримає диявола здалеку. ■

«ВАСИЛІЯНСЬКА РОДИНА Є ВЕЛИКОЮ СИЛОЮ НАШОЇ ЦЕРКВИ», – сказав Блаженніший Святослав під час відпусту Крехові

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ
бр. Андрей БОЙЧУК, ЧСВВ

22 травня Церква пригадує подію перенесення чесних мощей святого Отця Миколая, Мир-Ликійського Чудотворця, вшановуючи цим Божого угодника. Саме у ці травневі дні святитель Миколай збирає у Крехівському василіянському монастирі, який є під його опікою, десятки тисяч прочан з усіх куточків України та з-за кордону.

Традиційно відпустові моління розпочинаються у переддень празника. З самого ранку в суботу, 21 травня, до Крехівської святині почали прибувати прочани (а дехто ще у п'ятницю ввечері). Вже відтоді та впродовж всього відпусту (в суботу і неділю) вірні мали нагоду прийняти Святі Тайни Покаяння та Пресвятої Євхаристії.

Відпуст на «теплого» Миколая, як назвали його в народі, розпочався посвяченням води на джерелі, що недалеко від монастиря. Чин водосвяття звершили о. Василій Тучапець, ЧСВВ, настоятель монастиря св. Василія Великого у Києві, та о. Йосафат Коваль, ЧСВВ.

О 16:00 год. монастирські дзвони сповістили прочан про початок Хресної дороги, що відбулася на горі Побійній. Перед початком ходи ігумен Крехівського монастиря о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, пригадав, що цього року відзначаємо 20-ту річницю повернення чудотворних ікон (Матері Божої Верхратської та Чудотворця Миколая) до монастиря після більше як сорокарічного «вигнання».

Провідною темою зупинок молитовної роздуми було розважання про віру та Символ віри. Під час зупинок хресного ходу почергово проповідували священики – василіяни та єпархіальні. Під чудовий спів братів, відлуння якого розходилося по всій околиці так, що здавалося, немовби співає сама Побійна гора, вервичкою тягнувся побожний люд, вслухаючись у повчальні слова духовних осіб. Так, зокрема, розпочинаючи молитовну ходу і впроваджуючи в тематику Хресної дороги, о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні Отців Василіян, наголосив на тому, що віра – це дар, який ми отримуємо від Бога і є відповідальні за його плекання. Завершуючи Хресну ходу, протоархимандрит Василіянського Чину о. Василій Ковбич, ЧСВВ, звернувся до присутніх із словом, в якому роздумував над подією Воскресіння Христа.

Опісля о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, ігумен Крехівського монастиря, подякував усім присутнім за участь у спільній молитві. Після завершення Хресної Дороги розпочалася Велика вечірня з Литією, яку відслужив о. Пантелеймон, а відтак, під супровід крехівського монастирського дзвону відбулося урочисте винесення чудотворної ікони святого Миколая на відпустову площу.

О десятій годині вечора розпочалася Божественна Літургія, яку відслужив о. Теодозій Янків, ЧСВВ, перший ігумен крехівського монастиря після виходу нашої Церкви з підпілля та повернення обителі законним власникам. З ним співслужили багато священиків. Під час проповіді о. Теодозій пригадав події двадцятилітньої давності. Зокрема, він розповів про те 29 серпня 1990 року, коли до Крехова повернувся новіціят. З Гошева прибули біля двадцяти новиків. А вже наступного, 1991-го, року в останню неділю травня відбувся перший за останні десятиліття відпуст. Отець журився: якщо прийдуть тільки ті, що до війни ходили на відпуст, то хто покличе

молодь? Але, Богу дякувати, молоді було навіть більше, ніж старших. Отець це все завдячував заступництву святого Миколая.

Починаючи з півночі, відбулося нічне чування для молоді на відпустовій площі, яке провадили брати василіяни. У храмі в той же час відбувалося молитовне чування: Акафіст до св. Миколая, молитви за покликання до монашого і священичого станів, молитва на вервиці, Канон св. Миколая.

Наступного дня, в неділю, о 8:00 год. було відслужено урочисту Утреню та Молебень до св. Миколая. Біля дев'ятої години до Крехівської василіянської обителі прибув Глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук, якого на монастирському подвір'ї зустріли високопреподобні отці протоархимандрит, протоігумен, ігумен та економ монастиря, монаша братія та інші священики.

О 9:30 год. під звуки дзвонів та спів хору під керівництвом о. Василія Мендруня, ЧСВВ, святкова процесія вирушила з монастиря до відпустової площі. Перед початком Служби Божої ігумен монастиря о. Пантелеймон та молодь Крехова привітали Блаженнішого Святослава. Перш за все Глава УГКЦ звернувся до прочан, що прибули з різних куточків України – Сходу, Волині, Буковини та Галичини, а особливо до молоді, яка чисельно зібралася у Крехові. Свою проповідь побудував на євангельській розповіді про самарянку та на постаті святого Миколая. Провідною думкою проповіді Глави нашої Церкви була єдність та любов до Батьківщини. Українська земля багата на джерела, з яких черпаємо Божі ласки. І Крехів є одним із них, «...де від Отця через Сина у Святому Дусі отримуємо благодать». Блаженніший по-

дякував святому Миколаю, який так чисельно згуртував біля двадцяти тисяч вірних.

Святкова Божественна Літургія завершилась многоліттям і уділенням повного відпусту. Опісля зі словами подяки до Блаженнішого Святослава звернувся о. протоархимандрит Василій, який від імені Чину подякував достойному гостеві за участь у відпустових молінних.

Глава Української Греко-Католицької Церкви в особливий спосіб привітав усю «василіянську родину», а також наголосив на важливості Василіянського Чину як для нього особисто, так і для всієї Католицької Церкви. Звертаючись до отця протоархимадрита Василія Ковбича, Блаженніший мовив: «Василіянська родина є великою силою нашої Церкви. І мені, як Главі тої Церкви, лежить на серці, щоб цей Чин направду свято і добре розвивався». Відтак, вітаючи присутніх протоігуменів та ігуменів різних василіянських монастирів, Блаженніший звернув увагу на Закарпаття: «Особливо вітаю отців із Закарпаття, із Березного. Мені особливо залежить на єдності Греко-Католицької Церкви в Україні. Я хочу щиро подякувати, що василіяни на Закарпатті моляться і будують цю єдність».

Також він згадав про нещодавню зустріч з о. протоархимандритом у Римі, «з іншого боку світу». Особливо втішним було для Блаженнішого Святослава те, що люди «тиснулися до Христа» у Пресвятій Євхаристії (в цей день до Святого Причастя приступили понад 14 тисяч вірних). Тоді з подячним словом від імені монашої спільноти звернувся ігумен монастиря. Відпустові моління завершилися урочистою ходою святкової процесії і внесенням чудотворної ікони св. Миколая до храму. ■

ЗВЕРНЕННЯ ПРОТОАРХИМАНДРИТА З НАГОДИ ПРОГОЛОШЕННЯ КАТЕХИЗМУ УГКЦ

Звернення протоархимандрита Високопреподобного о. Василія Ковбича до ченців Василіянського Чину св. Йосафата з нагоди проголошення катехизму УГКЦ.

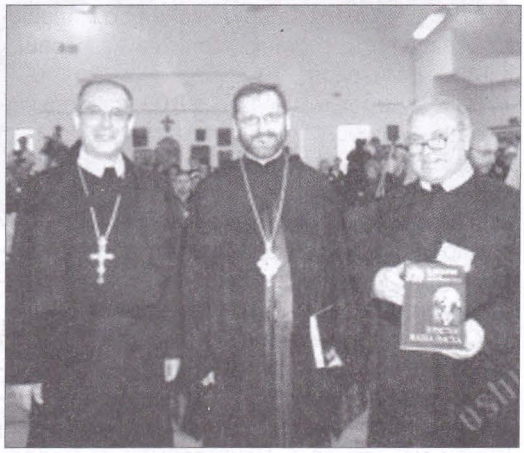

Слава Ісусу Христу!

Високопреподобні й дорогі Отці та Брати,

Українська Греко-Католицька Церква має свій КАТЕХИЗМ – «ХРИСТОС – НАША ПАСХА». У контексті проведення Канонічної візитації ЧСВВ в Україні, 24 червня 2011 у Львові я мав честь і приємність бути учасником події особливої вагомості в історії нашої Церкви, а саме презентації Катехизму Української Греко-Католицької Церкви. Хочу накреслити на тому, що це не плід якоїсь поспішної праці деяких осіб, але десятилітня праця багатьох відповідно кваліфікованих і призначених Церквою осіб, як наприклад (без наміру перерахувати всіх), Преосвященний владика Петро Стасюк – голова комісії, сам Блаженніший Святослав – у своїх попередніх обов'язках, Преосвященний владика Ярослав Приріз, о. Мирон Бендик, д-р Михайло Петрович, о. Тарас Барщевський і десятки інших осіб, які допомогли в редакції частин Катехизму або подавали свої зауваги або пропозиції до тексту. Із Згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії з благословення Головної настоятельки постійно була задіяна в цій праці с. Луїза Цюпа, а з нашого Чину співпрацював, зокрема, о. Матей Гаврилів. Треба зазначити: окрім того, що до цієї праці були особисто залучені деякі єпископи УГКЦ, Синод нашої Церкви створив Синодальну комісію у складі семи владик для перевірки Катехизму та висловлення зауважень та висновків, а остаточний текст був схвалений тим же Синодом. Саме на цьому ґрунтуються слова Блаженнішого Святослава, що це видання «є першим Катехизмом нашої помісної Церкви».

Католицька віра і вірність східній київській традиції гармонійно зібрані в цьому Катехизмі, що складається з трьох частин: 1) Віра Церкви – правди віри, яких повинен дотримуватись кожен християнин; 2) Молитва Церкви – літургійне життя Церкви, зберігання всього, що притаманне обрядові нашої Церкви; 3) Життя Церкви – християнська мораль і аскеза. Це праця УГКЦ, яка гідна особливого визнання і похвали. За словами Блаженнішого Святослава: «Протягом багатьох років найкращі богослови намагалися цілісно зібрати і висловити відповідно до нашої духовної та літургійної традиції усю віру Східної Католицької Церкви».

Отож поручаю усім Високопреподобним отцям і братам нашого Чину, зокрема в тих Провінціях, що знаходяться в рамках УГКЦ, користуватись Катехизмом «Христос – наша Пасха» у своєму особистому й спільнотному житті, зокрема у вихованні тих, хто вступає до нашого Чину, та в душпастирській праці.

Нехай Предвічний Бог Отець зішле на Вас повноту дарів Святого Духа і Ним веде Вас найкращою Дорогою, що нею є Споконвічний Син Ісус Христос. ■

Львів, 26 червня 2011 р. Б.

о. Василій Ковбич, ЧСВВ
Протоархимандрит

В УГКЦ ВИКЛЮЧИЛИ З ЧИНУ СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО 29 МОНАХИНЬ

У Львові виключили з Чину святого Василія Великого 29 монахинь контемплятивно-адораційного монастиря св. пророка Іллі (Львів-Брюховичі). Про це повідомив сьогодні на прес-конференції владика Венедикт Алексійчук, єпископ-помічник Львівської архиєпархії Української Греко-Католицької Церкви. Декрет Генеральної управи сестер ЧСВВ про виключення затвердив Папа Римський Бенедикт XVI.

Документ, що вийшов 5 квітня у Ватикані і був проголошений сьогодні, 30 червня, у Львові, називає кілька причин такого рішення. Головною з них є те, що 19 грудня 2008 року сестри монастиря «зробили публічну заяву, в якій визнали свою підчиненість відлученим від католицької Церкви священикам» – так зв. «групі Догнала» або «підгорецьким отцям». Подальша поведінка сестер монастиря «призвела групу вірних до непослуху супроти єрархії УГКЦ». Окрім того, зазначено в копії декрету, управління монастирем св. Іллі здійснюється «незаконно і неправосильно», оскільки невиконано передбаченої правилами Чину процедури в разі смерті ігумені, яка сталася кілька років тому. Відповідно монастир не має права приймати кандидаток і допускати новичок до вічних обітів, як це робиться тепер. «Нам дуже прикро, що поведінка сестер спричинилася до замішання в Церкві, – зазначила на прес-конференції с. Ігнатія Гаврилик, радниця Генеральної настоятельки сестер ЧСВВ. – Адже дівчата, які начебто вступали в Брюховичах до монастиря, фактично були обмануті».

«Виключення 29-ти монахинь із Чину не є приватною справою Церкви, як може видатися, – зауважив владика Венедикт Алексійчук. – Останнім часом сестри активно роздають свої агітки, проводять пікети з різних оказій, розповсюджують свої погляди в ЗМІ, таким чином впливаючи на суспільство».

ДОВІДКА

Контемплятивно-адораційний монастир під покровом св. пророка Іллі, за адресою вул. Шкільна, 27, Львів-Брюховичі, є обителлю сестер Чину святого Василія Великого. Всі сестри, що є повноправними членами цього монастиря, підпорядковуються Генеральній Управі сестер Чину святого Василія Великого з осідком у місті Римі (via Sant Alessio, 26, Roma).

У квітні 2007 р. 29 монахинь монастиря св. Іллі розірвали зв'язок з Генеральною Управою, а 19 грудня 2008 р. зробили публічну заяву про нове підпорядкування так званому "синоду єпископів правовірної Греко-Католицької Церкви". Цей "синод" складається із офіційно відлучених від Католицької Церкви священиків, на чолі з Антоніном Догналом, які обманюють людей, видаючи себе за єпископів, створюють псевдоцерковні структури, накладають «анафему» на Папу Бенедикта XVI та всю єрархію Католицької Церкви, а також публічно зневажають ім'я блаженного Папи Івана Павла II.

Цей вплив, як розповів промотор справедливості Трибуналу Львівської архієпархії УГКЦ о. Михайло Палій, з погляду УГКЦ є «деструктивним». Тому у листопаді 2010 року в монастир св. Іллі було надіслано з Ватикану перше канонічне попередження; у грудні 2010 року – друге. Жодного з них сестри не прийняли, як і перед тим, у 2008 та 2009 роках не побажали зустрітися з архимандринею сестер ЧСВВ м. Міріям Кларою Коваль. Усю відповідну в таких випадках канонічну процедуру, зазначив о. Михайло, було виконано, але сестри не взяли до уваги жодних попереджень. Тому Генеральна управа сестер ЧСВВ у Римі прийняла рішення про виключення, звернулася з ним до префекта Конгрегації у справах Східних Церков, і він видав лист-затвердження. Рішення є остаточним.

Юридичні дії Генерального управління стосуються лише сестер як фізичних осіб. Сам монастир, що зареєстрований у державних органах влади як юридична особа, залишається в юрисдикції УГКЦ. Наразі виключені сестри живуть у ньому, проте, як розповів о. Михайло, Церква має намір звернутися з питанням звільнення цього приміщення до світських правників. ■

10-ТА РІЧНИЦЯ ВІЗИТУ БЛАЖЕННОГО ІВАНА ПАВЛА II В УКРАЇНУ

21 червня у храмі Різдва Пресвятої Богородиці м. Львова відбулася Божественна Літургія, яку очолив Блаженніший Святослав Шевчук, Глава УГКЦ, з нагоди святкування 10-ї річниці візиту блаженного Івана Павла II в Україну. З ним співслужили: владика Ігор Возьняк, архиєпископ Львівський, владика Петро Стасюк, єпарх для українців-католиків в Австралії, Новій Зеландії та Океанії, архиєпископ Микола Етерович, Генеральний секретар Синоду Єпископів Католицької Церкви, владика Василь Івасюк, екзарх Одесько-Кримський. Були також семінаристи, монахи і монахині та більше ніж 50 священиків.

Рівно 10 років тому, тут, біля церкви Різдва Пресвятої Богородиці (тепер це майдан Івана Павла II) відбулася зустріч Папи з молоддю. Тоді зійшлося понад 500 тис. людей. Сьогодні, з нагоди десятиріччя візиту, у Божественній Літургії взяли участь, за приблизними підрахунками, близько 100 тис. вірних. Минає також десятиліття, відколи блаженний Іван Павло II беатифікував 28 мучеників Української Греко-Католицької Церкви.

У проповіді Блаженніший Святослав згадав про зустріч Папи Івана Павла II з молоддю, як «під час холодного, але літнього дощу, Святіший Отець заспівав пісню, в якій були такі слова: «Дощ іде, діти ростуть».

Предстоятель УГКЦ підкреслив, що під час візиту Іван Павло II говорив про свободу. «Справжня свобода настає тоді, коли ми наближаємося до Бога, коли ми обираємо його, коли ми прямуємо дорогою десяти Божих заповідей. Говорячи про цю дорогу, про той розвиток цивілізації, він тоді сказав всім нам, що справжня цивілізація полягає не лише в економічному поступі, а найперше у розвитку людському, моральному і духовному», – зазначив Блаженніший Святослав.

Подарувавши УГКЦ блаженних новомучеників, Іван Павло II дав нам дороговказ, приклад, який ми повинні наслідувати і за яким маємо йти. Тоді, під час беатифікаційної Літургії, він сказав нам, що «мучеництво є найвищим способом служіння Богові й Церкві».

Крім того, Глава УГКЦ згадав, що під час візиту Івана Павла II до Львова у місті зменшилася злочинність, «ніхто більше не хотів творити зла, бо відчули, що від цієї особи, наслідника апостола Петра, випливає велика сила Божа, Дух Святий, який потягує усіх нас до Христа».

«Ми дякуємо Господу Богу за дар цього візиту, за дар мучеництва для нашої Церкви, дякуємо йому за те, що наша Церква живе і розвивається. Просимо у Господа Бога, щоб тим шляхом, на який нас повів блаженний Папа Іван Павло II, ми твердо ішли разом», – сказав на завершення Блаженніший Святослав.

Після Літургії Глава УГКЦ надав слово Архиєпископу Миколі Етеровичу, який згадав про зустріч Папи з молоддю, що відбулася на тому ж місці, «коли своїм словом і молитвою він змусив виглянути сонце, проганяючи темні хмари і дощ, майже як знак того, що після періоду бурі настане краще майбутнє для молоді, яка є надією Церкви і України».

«Між 1345 блаженними святими, проголошеними Іваном Павлом II, є багато українців», – зазначив у своєму слові Генеральний секретар Синоду Єпископів Католицької Церкви владика Микола. ■

ПРАЗНИК СВ. ОНУФРІЯ У ВАСИЛІЯНСЬКИХ ОБИТЕЛЯХ

Урочистості з нагоди празника св. Онуфрія Великого відбулися 24-го червня 2011 р. Б. у трьох василіянських обителях, зокрема у Львові, Лаврові та Підгірцях.

ЛЬВІВ. Особливістю празника у Святоонуфріївському монастирі було передання мощей св. Онуфрія Великого на постійне перебування у храмі. Посприяв отриманню мощей владика Іриней, який напередодні празника прибув з Рима, щоб передати мощі.

Урочисту Архиєрейську Літургію очолив владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архиєпархії УГКЦ.

Після завершення Святої Літургії відбулося благословення мощами.

ЛАВРІВ. Цьогорічний празник у Лаврівському Святоонуфріївському монастирі був теж особливим, адже мощі святого Онуфрія майже через п'ятсот років знову повернулися до цього монастиря. Тими днями відбулася піша проща до Лаврівського монастиря у наміренні за дар материнства, під час якої урочисто передали Лаврівському монастирю на вічне поклоніння мощі святого Онуфрія, привезені з Рима.

ПІДГІРЦІ. Урочистості з нагоди празника св. Онуфрія пройшли і в Підгорецькому монастирі. Святу Літургію очолив та виголосив проповідь отець Іван Майкович, ЧСВВ, адміністратор Золочівської парафії святого Миколая Чудотворця.

По завершенні Богослужіння усі присутні під час святкувань процесійно вирушили до фігури святого пустельника Онуфрія, де відспівали молебень на честь преподобного. ■

10-ЛІТТЯ ВІД ЗАСНУВАННЯ ХРАМУ, СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО У КИЄВІ

У другу неділю по Зісланні Святого Духа, 26 червня 2011 р. Б. василіянська спільнота монастиря св. Василія Великого у Києві разом з парафіянами зібралися на спільну подячну Святу Літургію з нагоди 10-ліття заснування парафії.

Урочисту Архиєрейську Св. Літургію очолив владика Іриней Білик, ЧСВВ, канонік папської базиліки св. Марії Більшої (Santa Maria Maggiore). Проповідь виголосив о. Теодозій Янків, ЧСВВ, – перший ігумен монастиря у Києві. «На цьому київському узгір'ї, на цьому місці, – згадує о. Теодозій, – в день 22 червня 10 років тому, відкрилися двері до цього храму, може, ще не до кінця завершеного у будові, але вже пристосованого, аби могла служитися Божественна Літургія…».

Підкреслюючи роль і значення храму в житті людини, о. Теодозій пригадав про одну важливу подію, зокрема про візит блаженного Івана Павла II. «…25 червня, під час свого пам'ятного візиту для нас усіх, завітав до цього храму Святіший Отець Іван Павло II… Тут він, припавши своїми колінами і схиливши свою голову перед Найсвятішими Тайнами, просив Господа Бога рясного благословення».

«Будь благословенна ти, святине, будь благословенна для цього народу київського, будь світлом для всіх, які тут приходитимуть і пізнаватимуть мудрість життя, будь благословенна і будь дорогою для тих, які ведуть християнське життя…», – завершив о. Теодозій.

Щодня двері храму є відкриті для всіх бажаючих взяти участь у богослужіннях або в тиші серця звернутися до Господа. ■

60-ТА РІЧНИЦЯ СВЯЩЕНИЧИХ СВЯЧЕНЬ СВЯТІШОГО ОТЦЯ БЕНЕДИКТА XVI

29 червня 2011 р. – це 60-та річниця священичого служіння Святішого Отця Бенедикта XVI. Наприкінці червня 1951 року, коли за новим стилем відзначалася пам'ять святих апостолів Петра і Павла, кардинал Міхаель Фаульгабер, архиєпископ Мюнхена і Фрайзінга, в катедральному соборі Фрайзінга уділив пресвітерські свячення 44-ом дияконам, між якими був його майбутній наступник на архиєрейській катедрі та теперішній Папа.

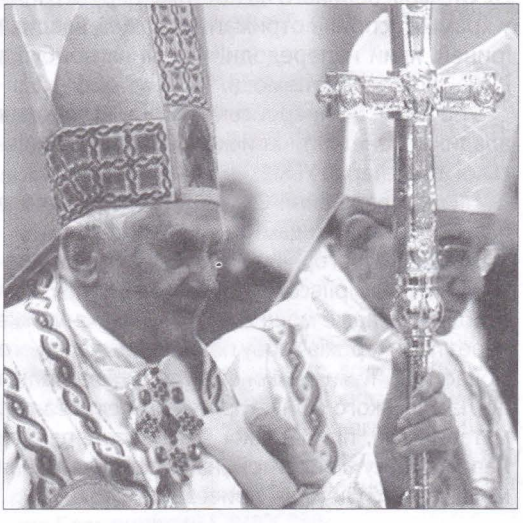

Йозеф Ратцінгер народився у Велику суботу, 16 квітня 1927 року. За наполяганнями пароха, який бажав систематичніше залучити хлопчину до церковного життя, 1939 року переступив поріг малої семінарії. Закінчивши середню освіту, 1943 року Йозеф розпочав навчання в духовній семінарії, але по кількох місяцях був призваний на військову службу. Не погоджуючись з нацистською політикою, намагався дезертирувати з війська, але був схоплений та мало не був розстріляний. У квітні 1945 року потрапив до табору військовополонених, і лише після звільнення у червні зміг продовжити вишкіл у семінарії. Філософські студії проходили у Фрайзінгу, а богословські – в Мюнхенському університеті. Після заключного іспиту з богослов'я влітку 1950 року семінарист Йозеф Ратцінгер несподівано отримав пропозицію, яка позначила його подальше життя: він переміг у конкурсі богословських праць та отримав спеціальну премію й можливість розпочати докторат.

І ось, 29 червня 1951 року прийшла очікувана хвилина свячень: 44 диякони, між якими – брати Йозеф і Ґеорґ Ратцінгери, в катедральному соборі Фрайзінга отримали з рук кардинала Фаульгабера благодать Христового священства. Кардинал Йозеф Ратцінґер у своїй автобіографії, яка побачила світ 1997 року, так згадував про ці події: «Був чудовий літній день, що залишається незабутнім, як найважливіша хвилина мого життя. Не можна бути забобонними, але в тій хвилині, коли старенький архиєпископ поклав на мене руки, якась пташка, можливо жайворонок, вилетіла з-за головного вівтаря катедри та заспівала коротку радісну пісню; для мене це було немовби голосом згори, який сказав: усе гаразд, ти на добрій дорозі».

Святкування 60-ліття священичого служіння Папи Венедикт XVI є нагодою для місцевих Церков засвідчити свою вірність Наступникові Святого Петра, виявити свою любов до нього. З різних кінців світу до Ватикану надходять привітання, а на місцях відбуваються подячні молитви. Від ювілею Святішого Отця не стоять осторонь й українські католики. Зі словами заохочення до особливої молитви в намірениях Папи до вірних звернулися Синод Єпископів УГКЦ на чолі з Блаженнішим Святославом Шевчуком та Голова Конференції Римо-Католицьких єпископів України Архиєпископ-Митрополит Львівський Мечислав Мокшицький.

Піднесімо і ми слова подяки до Всемогутнього Бога, маючи перед очима довгі роки священичого служіння Папи Венедикта XVI, позначені глибокими богословськими дослідженнями і апостольською ревністю, та просімо у Всевишнього повноти небесних дарів для Ювіляра, щоб Боже милосердя підтримувало його та дарувало усі ласки, необхідні для піклування про вселенську Церкву. ■

РУКИ, ЯКІ СЛУХАЮТЬСЯ

о.Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

У Старому. Завіті знаходимо численні заборони дотикатися нечистих речей, звірят чи людини. І ті руки, що вміли слухатись Господа, були чистими перед Ним. Навіки були б чистими руки Єви і її чоловіка Адама, якби не переступили заповідь Божу: «З усякого дерева в саду їстимеш; з дерева ж пізнання добра і зла не їстимеш, бо того самого дня, коли з нього скуштуєш, напевно вмреш» (Бут. 2,16-17).

Тому скажімо собі: які ж то мудрі руки, що бояться навіть грішного дотику! Якою ж нещасною була в давнину та рука, яку відтинали від тіла, бо вона була злодійською! Назавжди залишаться благословенними в людській пам'яті щедрі руки бідної вдови, що вкинули до скарбоні дві останні лепти, увесь свій прожиток (Мр. 12,42-44). Які ж то гарні руки сучасних жертводавців, що дають зі щедрості своєї душі! Як тут не згадати слова св. Павла в Посланні до Коринтян (1 Кор. 9,6-9): «Хто скупо сіє, скупо буде жати; хто ж щедро сіє, той щедро жатиме. Нехай дає кожний, як дозволяє серце, не з жалю чи з примусу: Бог любить того, хто дає радо. А Бог спроможний обсипати вас усякою благодаттю, щоб ви у всьому мали завжди те, що вам потрібне, та щоб вам ще й зосталось на всяке добре діло, як написано: «Хто дав убо-

гим; праведність його перебуває вічно». Одначе, всім, хто жертвує, треба пам'ятати науку Господа Ісуса, щоб не попасти в гординю і не втратити небесної нагороди. І ця наука полягає в тому, щоб наша лівиця не знала, що робить правиця.

Так сталося у моєму житті, що тепер часто тримаю в руці перо. Тому для мене такі милі руки св. Павла, який власною працею заробляв собі на хліб насущний. А особливо славна його правиця, яка написала стільки геніальних послань! І як мило чути оце його слово: «Привіт моєю рукою, Павловою» (1 Кор. 16,21). Та всі ми знаємо його історію і те, що раніше він був Савлом, гонителем християн. І саме до нього, сліпого, був посланий Господом Ананія, про що розповідає Лука в Діяннях апостолів: «Ананія, увійшовши в дім та поклавши на Савла руки, мовив: «Савле, брате! Господь послав мене, Ісус, що з'явився тобі в дорозі, якою ти йшов, щоб ти прозрів знову і сповнився Святим Духом». І вмить немов луска з очей йому впала і він прозрів знову, і зараз же хрестився» (Ді. 9,17). Щаслива та людина, що, поклавши руку на рало не оглядається назад!

Щаслива та людина, яка має таку любов до свого краю, до своєї рідні, як Авраам, про що читаємо на початку 24 глави книги Буття: «Постарівся віком Авраам, і Господь благословив Авраама в усьому. Тоді Авраам сказав своєму слузі, найстаршому в його господі, що правив усім його маєтком, а був це Елієзер з Дамаску: «Поклади лишень руку під моє стегно. Я заклинаю тебе Господом, Богом неба й Богом землі, що не візьмеш ти моєму синові жінку з дочок ханаанян, серед яких я перебуваю; а підеш у мій край, до рідні моєї, і візьмеш жінку синові моєму Ісаакові». Ось що було на серці старенького батька Авраама!

Ніхто з нас не відає, що його чекає у майбутньому і коли покличе його Господь до Себе. Та знали про це і св. Петро, і св. Павло. Першому виразно заповідає сам Христос: «Істинно, істинно говорю тобі: коли ти був молодший, то підперізувався сам і ходив, куди сам бажав. А як постарієшся, то руки свої простягнеш, і підпереже тебе інший та й поведе, куди ти не схочеш» (Ів.

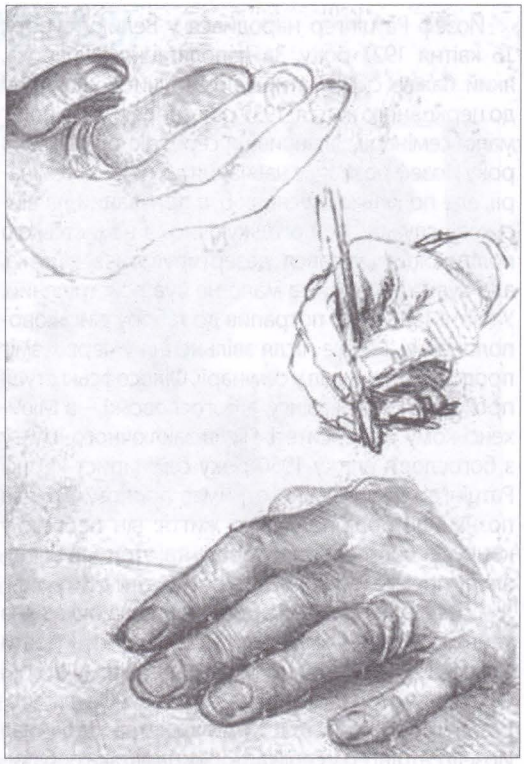

21,18). І пояснює євангелист Іван: «Сказав же він (Ісус) це, вказуючи, якою то смертю прославить (Симон-Петро) Бога» (Ів. 21,19).

А Діяння апостолів розповідають, що до Кесарії прибув з Юдеї якийсь пророк, Агав на ім'я. Він, взявши пояс Павла, зв'язав собі руки й ноги та й мовив: «Святий Дух каже це: так юдеї зв'яжуть в Єрусалимі того чоловіка, що йому належить цей пояс, і видадуть в руки поган» (Ді. 21, 10-11). Таким чином, Петро і Павло знали, що їх чекає. А нам вистачає не забувати, що наша доля є в руках Отця Небесного. Проте є ще й друга правда: нас без нас Бог не спасе, про що каже св. Августин. Отож, наша доля і в наших руках, тобто залежить від нашої співпраці з Богом. І не тільки наша доля, але й доля нашої родини, нашого народу, нашої Церкви. А коли прийде нам остання година, то скажімо те, що сказав вмираючий папа Пій XI. Коли лікарі повідомили, що наступає його смерть, він спокійно відповів: «Моя душа є в Божих руках». ■

Май Мужність...

Небо -Твій Дім

Слава Ісусу Христу!

Любі друзі «Місіонарчика»! В цей чудесний літній час вкотре з радістю приходжу до ваших гостинних домівок і вельми радію, що пам'ятаєте про мене. Впевнений, що гарно проводите свій час. Проте хочу нагадати про те, що навіть тоді, коли ви відпочиваєте, Господь все ж чекає на вас і хоче відпочивати разом з вами. Тому запрошую, як і завжди, у цікаву подорож сторінками «Місіонарчика», які, сподіваюсь, хоч трохи наблизять вас до Бога та зміцнять дружбу з Ним...

ВАШ «МІСІОНАРЧИК»

ДЗЕРКАЛЬЦЯ ДУШІ

МИ ХРЕСТИМОСЯ В ХРИСТА В ДЕНЬ НАШОГО ХРЕЩЕННЯ.

МИ ПРИЙМАЄМО ДАР СВЯТОГО ДУХА В ТАЇНСТВІ МИРОПОМАЗАННЯ.

МИ СЛУХАЄМО, ЯК БОГ ПРОМОВЛЯЄ ДО НАС ЧЕРЕЗ ЧИТАННЯ АПОСТОЛА І ЄВАНГЕЛІЯ ПІД ЧАС БОГОСЛУЖІНЬ.

У ЛИПНІ СВЯТКУЄМО:

7 – Різдво св. Івана Хрестителя

12 – Святих верховних апп. Петра і Павла

24 – княгині Ольги

28 – Володимира Великого

У СЕРПНІ СВЯТКУЄМО:

7 – святої Анни, матері Пресв. Богородиці

19 – Преображення Господнє (Спаса)

28 – Успіння Пресв. Богородиці

ХОЧЕШ - ВІР, А НІ - ТО ПЕРЕВІР...

АКУЛИ – ЄДИНІ ТВАРИНИ, ЯКІ НІКОЛИ НЕ ХВОРІЮТЬ.

БАБКА МОЖЕ РОЗВИВАТИ ШВИДКІСТЬ ДО 100 КІЛОМЕТРІВ ЗА ГОДИНУ.

ПАПУГА АРА МОЖЕ ЖИТИ ДО 40 РОКІВ.

ПОСВЯЧЕННЯ КРАСИВОГО ХРЕСТИКА

Після богослужіння якась жінка підійшла до священика і попросила поблагословити річ, що її вона нещодавно придбала. Жінка простягнула долоню, на якій виднівся великий золотий хрестик, і гордовито промовила: «Ось, погляньте, який він красивий. Я спеціально вибирала такий величавий та з багатьма орнаментами. Я вже приміряла: він мені і до мого одягу гарно підходить. Буде приємно його носити і зовсім не соромно перед людьми».

Жінка ще далі милувалась прикрасою, а священик скривився.

Здивована парафіянка насторожено запитала: «А що, він вам не подобається? Я вибрала найкращий».

Отець не відповів нічого, натомість почав шукати молитву. Пошуки молитви тривали довго, а жінка знудьговано чекала. Врешті священик, зітхаючи, промовив: «Навіть не знаю, що робити. Бо у цій книжці не знайшов молитви на посвячення «красивих хрестів для носіння на показ людям». Може ви знаєте, де є така молитва?»

Жінка у відповідь на таке приниження, та ще й у подружок на очах, підвищила голос: «Як ви смієте? Ви насміхаєтеся з мене, я до вас по-людськи прийшла, а ви поводитесь як дивак».

Священик спокійно відповів: «Простіть, якщо образив, але це ви, мабуть, насміхаєтеся із хресного знамення. Якщо би вашу дитину розіп'яли на хресті, то ви би, прикрасивши це місце тортур, показували би всім людям, хвалячись перед іншими цією красою?»

Після цих слів жінка почервоніла і відійшла.

Хтось потім сказав, що хрестик їй таки посвятили, але без жодних урочистостей. Цей хрестик вона носила, але ніхто не бачив його. Лиш деколи, коли в Хрестопоклінну неділю вона його знімала, щоб поцілувати на знак пошани.

Сині дзвіночки та дзвони

Леся ШТИКАЛО

Це було давно. Один побожний єпископ ішов у свято Благовіщення Пречистої Діви Марії лісовою галявиною. Був гарний, тихий вечір. Було так, неначе б земля затримала подих та з захватом прислухувалася до неба, на якому купка хмаринок, схожих на овечок, плила повз вечірнє сонце. Мир і ласка Божа спливали з неба на землю. Побожний єпископ роздумував над вічною красою, з якої походить усе чисте й величне. І свята туга наповнила його серце. Він склав руки, підніс очі до неба й молився:

– Хвала та слава Тобі, Господи! Слава та хвала Тобі у Твоїй людськості. З неї віддзеркалюється блиск Твого божества. Слава та хвала Тобі в Твоїй Пресвятій Матері. Вона носила Тебе на руках і до серця пригортала, голубила Тебе та співала Тобі. З її уст навчився Ти, Предвічне Слово, слів часу. Завдяки Твоїй Матері став Ти нашим братом, а завдяки Тобі стала вона Матір'ю нашою. О Царице Неба, Мати Творця, вся краса світу нехай припаде до Твоїх ніг, всю красу тієї години нехай покладуть Тобі на голову, немов вінок молодих троянд. Така година мусила бути тоді, коли архангел зійшов до Тебе та привітав Тебе благою звісткою. Радуйся, Маріє, радуйся, велична Пані, в співі всіх пташок! Радуйся у плину всіх вод землі, в журкоті лісового струмочка, у грі хмар, в листі й у траві. Радуйся в гудінні бджілок, в польоті метеликів, в усіх квітах, що тут ростуть і гойдаються на вітрі! Ах, якби було щось, що людям по всі дні нагадувало б, щоб думали про Тебе та Тебе вітали, як вітав Тебе архангел Господній у цей Твій день! Дай мені знак, о Пречиста, маленький знак, щоб я приніс таке людям...

Він спинився й, зачарований, споглядав на ліс. Туди йшла Пречиста Діва під зеленим верховіттям буків і виходила на галявину. З похиленим лицем проходила вона, а її пальці торкалися легесенько квітів, що горнулися до неї. Перед нею й обіч неї ішли ангели. Тоді почув єпископ ніжне дзвеніння, що неслося галявиною. Воно плило з квітів, до яких торкалися Марія й ангели. Єпископ підійшов до квіток та приглянувся до них. Це були сині дзвіночки.

– Це знак для мене, – подумав він і зірвав один та взяв з собою до міста.

У місті пішов він до коваля, що кував різні предмети з металу, і доручив йому вилити таку ж квітку, але у сто разів більшу, зі срібла. Із Божим благословенням вдалося вилити таку квітку, і так виник перший дзвін.

Єпископ велів дзвонити ним перед кожною Службою Божою. А також велів дзвонити ввечері, коли йому Пречиста Діва об'явилася у свято Благовіщення. Коли вірні приходили до нього та допитувалися, що має означати вечірнє дзвоніння, то він пояснив їм, що дзвін дає знак, що треба помолитися «Богородице Діво».

Незабаром прийшли до єпископа діти та просили в нього, щоб він велів дзвонити й ранком, щоб вони, як тільки прокинуться, думали про Марію. І знову через деякий час прийшли до нього робітники, селяни й матері та просили в нього, щоб він велів дзвонити й у південь, бо вони не можуть ні обідати, ні спочивати, не привітавши Матінки Божої.

Помалу всі церкви отримали дзвони, й ті дзвони дзвонили зранку, в полудень й ввечері ангельське вітання Марії скрізь по католицьких церквах. Дзвонять маленькі дзвіночки, мов дитячі голосочки, дзвонять і великі дзвони могутніми голосами.

І мільйони віруючих чують їх і кидають тоді всі свої думки, бажання та працю, складають руки до молитви та моляться до Марії, Пречистої Діви, що народила нам Спасителя.

КОНКУРС

Шановний читачу, продовжуємо конкурс «Сторінками Святого Письма». Ці запитання стосуються 7-9 розділів Євангелія Господа Нашого Ісуса Христа від Йоана.

НА ПЕРЕМОЖЦІВ ЧЕКАЮТЬ НАГОРОДИ!!!

У жеребкуванні візьмуть участь тільки ті, що дадуть правильні відповіді на всі запитання.

Відповіді надсилайте за адресою:
79019, М. ЛЬВІВ, ВУЛ. Б. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО, 36,
СВЯТООНУФРІЇВСЬКИЙ МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН, «МІСІОНАРЧИКОВІ».

Найактивніші учасники, які надішлють щонайменше 3 листи з відповідями (тобто завдання з різних номерів журналу), візьмуть участь у розіграші суперпризу.

Не забудь вказати свою адресу, номер телефону та свій вік.

БАЖАЄМО УСПІХІВ!

1. Чому Ісус не хотів ходити Юдеєю?
а) в Юдеї Він уже проповідував;
б) не прийшов ще час;
в) хотіли вбити Його.

2. На юдейське свято Кучок Ісус залишився:
а) в Галилеї;
б) в Самарії;
в) в Юдеї.

3. «Не може світ вас ненавидіти, – а мене він ненавидить, бо я свідчу проти нього, що діла його ...»:
а) несправедливі;
б) лихі;
в) недоброзичливі.

4. Для чого фарисеї і первосвященики вислали до Ісуса своїх слуг?
а) щоб не богохулив;
б) щоб не затьмарював людям розуму;
в) щоб схопити його.

ПАВУКОВІ ДІТИ

(ІЗ КНИГИ БРУНО ФЕРРЕРО «40 КАЗОК У ПУСТЕЛІ»)

Приїхавши в гори на відпочинок, мати чотирилітнього Марка почала вбивати павуків, що по всіх кутках розплели своє павутиння.

Марко спостерігав якийсь час за нею, а потім каже:

– Мамо, малих павуків не вбивай!

Мати питає його:

– Чому? Хіба ти не бачиш, які вони огидні?

– Але для своїх мамів вони такі гарні!

"Бог – це батько, що любить так, як мама", – сказала на уроці катехизму одна дівчинка.

Може, не знаходиш у собі багато рис, які б тобі подобалися, але для Бога ти – найгарніше створіння у світі: немає нікого подібного до тебе.

«Сторінками Святого Письма»

5. «Коли спраглий хтось …»:
а) нехай прийде до мене і п'є;
б) нехай прийде до мене і зачерпне води живої;
в) нехай прийде до мене і спраги ніколи не зазнає.

6. «Подавсь Ісус … та вдосвіта знову прибув до храму»:
а) на гору Синай;
б) на Оливну гору;
в) в Юдею.

«Я – світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме в темряві, …»:
а) а матиме світле життя;
б) здобуде насолоду в раю;
в) матиме радісне життя.

Спійману на перелюбі жінку Ісус:
а) засудив;
б) покарав;
в) простив.

9. «Кожен, хто гріх чинить – …»:
а) має прощення;
б) гріха невільник;
в) від Бога відвертається.

10. «Хто моє слово берегтиме, повіки не побачить…»:
а) смерті;
б) пекла;
в) чистилища.

11. Через що чоловік осліп?
а) через гріхи матері;
б) щоб ділам Божим виявитись на ньому;
в) через гріхи батька.

12. Що Ісус зробив, щоб оздоровити сліпого?
а) споготовив слиною глей і помастив сліпому очі;
б) протер очі водою;
в) просто сказав, щоб оздоровився.

13. «А Ісус їм: «Були б ви сліпими, не мали гріха. Але що кажете: ми бачимо, – то і гріх ваш …»:
а) прощається;
б) зостається;
в) відпускається.

14. В який день оздоровився чоловік?
а) у вівторок;
б) у середу;
в) у суботу.

15. Чому батьки сліпого боялись юдеїв?
а) бо їх вб'ють;
б) жорстоко покарають;
в) виключать із синагоги.

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ КОНКУРСУ З МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ:
1) а; 2) в; 3) б; 3) в; 4) в; 5) а; 6) а; 7) а; 8) а; 9) в; 10) а; в; 12) в; 13) в; 14) б; 15) а; 16) в.

ПРИЗИ ОТРИМУЮТЬ:
Христина Ткачук *(м. Судова Вишня),*
Христина Біляк *(с. Грушів-Красне),*
Тетяна Паславська *(с. Поповичі).*

ВЕСЕЛИНКИ

НАДІЯ НА ДІДУСЯ

Бабуся приїхала до онука. Той, знаючи, що в неї немає кота, запропонував:
– Бабусю, візьміть собі цього котика, він – чудовий. Має лише один маленький недолік: не любить ловити мишей. Але нічого, дідусь буде ловити і його годувати.

ЗАВБАЧЛИВА

– Що це ти в'яжеш, Софійко?
– Шкарпетки для братика.
– А чому такі великі?
– Бо мама каже, що я дуже повільно в'яжу: коли я їх закінчу, то братик виросте.

ТРІЙКА З ІСТОРІЇ

– Чому в тебе з історії трійка? Коли я вчився, – каже дідусь, – у мене з історії були самі п'ятірки.
– Тоді ж історія була коротша, – відповів онук.

ПОЩАСТИЛО

– Мамо, скажи, будь ласка, де ти народилася?
– У Донецьку, синку.
– А я у Києві, так?
– Так.
– А де ж народився тато?
– У Львові.
– Дивно, як це нам пощастило зустрітися?

КРОСВОРД «УКРАЇНА»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

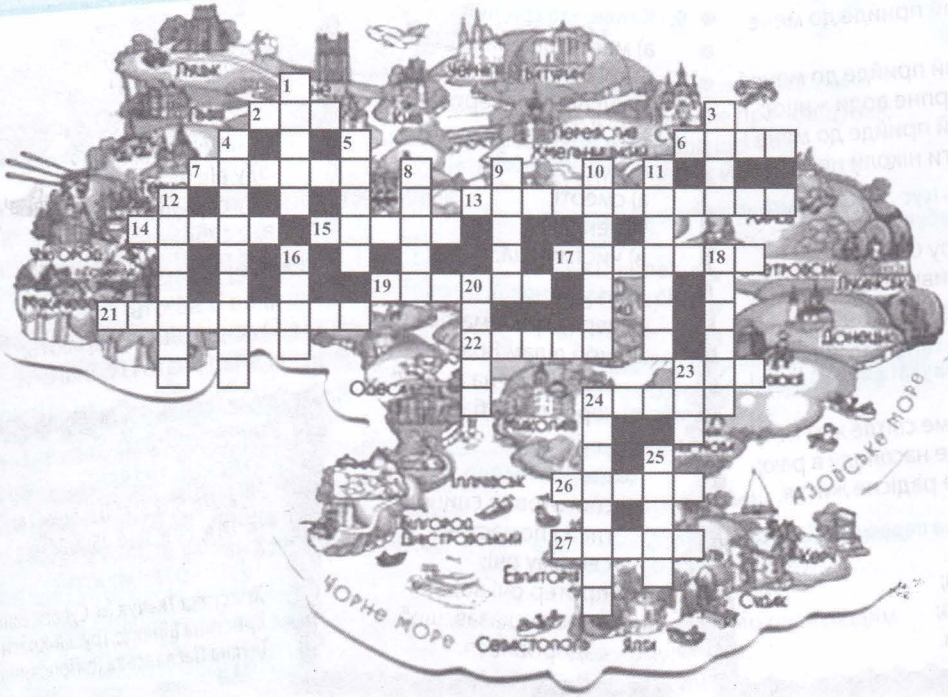

По горизонталі: 2. Молимось, Боже Єдиний, нам Україну храни, всі Свої ласки, щедроти, Ти на … наш зверни (слова О. Конисського, музика М. Лисенка «Боже великий єдиний»). 6. Символічний знак держави, міста, роду або окремої особи тощо, зображений на прапорах, монетах, печатках, документах. 7. З якої корисної копалини виготовляють коштовні ювелірні прикраси? 13. Адміністративний центр автономної республіки Крим. 14. Подай нам сили днесь до обнови, … привести знов до любови (з пісні «Святий, Великий Володимире»). 15. Наша дума, наша … не вмре, не загине. От де, люде, наша слава, слава України (Т. Шевченко). 17. Український композитор, автор дитячих опер «Коза-дереза», «Пан Коцький» – Микола …. 19. Монах-літописець, котрий описав життя багатьох українських святих. 21. Україна в рідній мові, і в пісні прекрасній, – Україна в рідній школі, в майбутності ясній – автор вірша «Де Україна?» Юрій …. 22. Один із засновників міста Києва. 23. Де згода в сімействі, де … і тишина, щасливі там люди, блаженна сторона. Їх Бог благословляє, добро їм посилає і з ними ввік живе, і з ними ввік живе («Де згода в сімействі» слова І. Котляревського, музика М.Лисенка). 24. Український народний танець. 26. Наш ... серця в пісні звучить, для всіх українців над світом летить. Молодь України, молодь України, живи на Божу славу і віру зберігай (Теодор Кукуруза «Молодь України»). 27. Ріка в Україні у Чернігівській, Київській областях, ліва притока Дніпра.

По вертикалі: 1. Любов збудує Україну! … збудує цілий світ! Любов є справжня Божа ласка! Любов – рятунок від всіх бід! (Роман Голубович «Любов збудує Україну!»). 3. За синє …, за жовте колосся боротися треба, щоб краще жилося («Як же нам жити на рідній землі» слова Федора Тишка, музика Геннадія Татарченка). 4. Великий князь Київський, який запровадив християнство на Русі у 988 році. 5. Всесвітньо відома пам'ятка архітектури – … Київська, споруджена 1037 р. у період князювання Ярослава Мудрого. 8. Любіть Україну, як …, любіть як вітер, і трави, і води, в годину щасливу і в радості мить, любіть у годину негоди! (з вірша «Любіть Україну» В. Сосюри). 9. Київ – … історичне, йому вже багато літ, а воно красиве, вічне, навесні каштанів цвіт (з вірша«Київ» Н.Забілої). 10. Курорт на Львівщині, відомий з 1580 р. 11. Найвища вершина Українських Карпат, всієї України. 12. Місто на Чернігівщині, відоме, як резиденція гетьманів Лівобережної України. 16. Без якої корисної копалини їжа не смачна? 18. Тарас … – автор музики гімну до приїзду Папи Римського Івана Павла II до України у 2001 році «Нам Україну благослови». 20. Назва села, яке змальоване в історичній повісті І. Франка «Захар Беркут». 23. Польова квітка, про неї складено пісні. 24. Герой казки Лесі Українки «Біда навчить». 25. Море між Європою і Західною Азією, у яке впадають ріки: Дніпро, Дністер, Дунай, Дон, Південний Буг.

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за червень 2011 року:
По горизонталі: 4.Паралелограм. 5.Граф. 6.Бекар. 8.Токіо. 9.Витяг. 13.Ярослав.
По вертикалі: 1.Трамвай. 2.Канцелярія. 3.Ромашка. 7.Київ. 10.Фтор. 11.Соло. 12.Овал.

Номер підготував: бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Допомагали: Павло Білик, Віталій Павлучкович, Іван Ковалюк, Василь Касіян.

ЯК ЧИНИТИ ОПІР СПОКУСАМ ПРОТИ ЧИСТОТИ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Спокуса – те саме, що й болячка мору. Мор зраджує й умертвляє тіло, а спокуса – душу людини.
Святитель
Тихін Задонський

Бувало, що люди ділилися зі мною такими проблемами свого духовного життя, як докучання різних спокусливо-розпусних думок чи уявлень, які постають перед очима. Буває, що ці «картинки» з'являються, здавалося б, незалежно від людини – іноді навіть під час молитви чи духовних роздумів. А знайти духівника, якому можна було б звіритися у цій справі і який би міг це зрозуміти, буває нелегко… Тому й люди, яким не байдуже їхнє духовне життя, шукають відповідей питання, як з цим треба боротися і чи варто подібне виявляти у Тайні Сповіді. Думаю, що ця маленька порада зі зверненням до авторитетних джерел стане таким у пригоді.

Що таке чистота у властивому значенні? З аскетичного катехизму о. Якова Юдерманса, ЧНІ, довідуємося, що то передусім чеснота, що намагається втримати тілесні бажання в дусі здорового розуму. Вона також зветься ангельською, бо робить нас схожими до ангелів, що є чистими та безтілесними духами. Існує два види чистоти – подружня і повна (досконала). Це, по-іншому, стриманість.

Ця чеснота є крихкою та делікатною, через що потребує особливої оборони. Завдяки їй долаємо одну з найбільших перешкод до досконалості, якою є неконтрольовані тілесні прагнення. Чеснота чистоти товаришує заодно і з іншими світлими християнськими моральними чеснотами, що так само є її охоронцями, – з правдивою любов'ю до Бога і ближнього, покорою, скромністю, поміркованістю тощо.

Так, людину часто оточують різні спокуси, особливо проти 6 і 9 Божої заповіді, однак головне, щоб привід до них не давали ми самі, не раз немічні і схильні до злого. Проти чистоти, як відомо, можна провинитися по-різному: думкою, словом або ділом. Але прогрішення є тільки в тому випадку, коли ми самі (свідомо й добровільно!) бажаємо чи робимо щось таке, що суперечить Божому задумові.

Не раз людина бореться зі схожими спокусами, а все, здавалося б, дарма… Один священик у контексті цієї проблеми сказав ось що: «Це схоже на м'ячик – чим сильніше ти його б'єш до землі, тим на більшу відстань він відскакує…» Що ж тут зробити? Непоганий спосіб – цими думками знехтувати, тобто відразу їх відкинути і переключити свою увагу на щось інше. Дивлячись на Розп'яття, думати як про муки Ісуса Христа за нас грішних, так і про власну смерть, яка прийде не знати як і коли. Добре молитися в ту хвилю, наприклад, до Богоматері, св. Йосифа Обручника, святих, що подолали різні життєві труднощі і спокуси тощо.

Звичайно, зараз нелегкий час настав… Світ переповнює культ сексу, скрізь поширюється роз-

пуста, порнографія – все, що ображає людську гідність, зокрема дівочу… Тому важко іноді через чиєсь свавілля втриматися у чистоті. Бог же допомагає тій особі, яка прагне бути по-справжньому вільною. Адже, за євангелистом Йоаном, хто чинить гріх, той його невільник. Тобто піддавання усіляким низьким поривам нас поневолює, а не робить щасливими. Дієвим ліком проти гріха є свого роду «гігієна» очей, бо вони часто майже насильно тягнуться до нечистоти. Необхідно уникати оглядання нецензурних картинок у газетах, журналах чи Інтернеті, сумнівних фільмів тощо, бо це швидко закарбовується в людській пам'яті і розбурхує нашу уяву, що часом схожа на стихію. Це – наче іскра, що падає на одежу, від чого вона може спалахнути, загорітися. І якщо хтось свідомо шукає задоволення в подібному, той тяжко грішить, тому має з цього сповідатися. Не раз нечистота теж має коріння у нашому серці, з якого, як каже Біблія, походять різні лихі думки, перелюби, розпуста, вбивства... Серце має бути великим другом чистоти, бо тільки в ній досягає воно правдивої краси. Не годиться теж занадто покладатися на тіло.

Нечистота, як дізнаємося, деформує розум людини, веде до депресій і навіть розпуки. Немало є на цьому ґрунті різних збочень, злочинів, самогубств. Коли людина забуває про особисту гідність, то вона падає до рівня тварини… Бог же дав нам розум, щоб ми ним керувалися у світлі святої віри. Бо ж тільки нерозумні тварини керуються інстинктами...

Отож, коли до голови вриваються нечисті спокуси, то не треба надмірно тривожитися, а просто ними погордувати. Якщо б думка схиляла до гріха майже цілим серцем – лише б противилася воля («ні, я все-таки не вчинив би цього гріха»), і тоді провини нема. Багато, отже, залежить від нашої людської волі. Ми завжди маємо можливість вибирати між добром і злом. Отож, коли хтось свідомо не бажає цих думок, то ситуація є іншою, адже така людина прагне в серці бути вільною, чистою, аби подобатись Всевишньому.

Кажуть ще, що головним ліком проти нечистих спокус є виявлення їх у Сповіді та часте прийняття Святого Причастя. Бо думка переходить часами у вчинок. А наслідки бувають від того жахливими. Треба втікати від розпусти, цього насилля над собою.

Не годиться забувати про Божу всюдиприсутність, а варто надіятися на могутню допомогу Триєдиного, бо Він як добрий Батько радо допомагає Своїм вірним дітям прямувати до досконалості. Творець бачить людину з її проблемами, недомаганнями. Адже котитися донизу, не чинячи ніякого спротиву – це найлегший шлях… Та ми покликані найперше до життя в чистоті, у святості. Це загальне покликання всіх Ісусових послідовників. Гріхи нечистоти, тілесні пристрасті принижують християнську гідність людини. Наше ж тіло – храм св. Духа, який мусимо берегти в доброму стані, розвивати у собі чесноти.

Інтимність – великий Божий дар, який варто використовувати правильно, щоб не мучило опісля наше сумління… Святість не є тільки привілеєм вибраних, духовенства, чернецтва тощо. «Кожний, хто любить чистоту й невинність, стає Божим храмом» (св. Єфрем, Сирійський, Про боротьбу з почуттями). Нехай Господь у цьому допомагає.

ЧСВВ – ПАМ'ЯТАЄМО, ВИВЧАЄМО, НАСЛІДУЄМО

ТИХИЙ МОНАХ...

(третій річниці смерті брата Себастіяна Батога присвячується)

Бр. Партеній ПІДЧЕХА, ЧСВВ,
студент ВІФБС

Як всихається листя, втрачаючи свою принадну красу, так само і до людини, що в молодості часто не замислюється над тим, що усе промине, що ніщо не збереже молоді від всихання, приходить час осені життя. Але є щось більше, ніж просто краса тіла: є краса душі, яка може з роками не лише не тьмяніти, але й става-

ти кращою. За нею має пильнувати кожен християнин, а особливо богопосвячена особа, котра повинна бути зразком краси душі і серця.

Таким чином про це піклувався блаженної пам'яті брат Себастіян Батіг, ЧСВВ, якого вже немає з нами третій рік. Дбаючи про духовну красу, він часто очищав душу від гріховних зморшок на Святій Сповіді і запрошував у своє серце Євхаристійного Ісуса. І так – аж до останнього дня і години. Перед смертю 6 серпня 2008 року, коли брати і отці молились духовне правило, брат Себастіян, лежачи немічно хворим на ліжку, терплячи важку хворобу, очікував у своїй келії свого Господа, Царя і Батька. І на подив усім, Ісус прийшов до нього ще перед початком Святої Літургії, і не у Причасті, а щоб покликати у свої вічні батьківські обійми.

Брат Себастіян Семен Батіг, ЧСВВ, народився 14 грудня 1933 р. у с. Тернець Яворівського повіту на Львівщині у побожній сім'ї Івана Батога та Анастасії Курляк. Був третьою дитиною, після двох тижнів народження був хрещений, і отримав ім'я свого покровителя – Семен. Із його спогадів знаємо, що його дитинство було не із легких, а всіяне різними колючками. Виростаючи у висококультурній родині, отримав добре виховання. Батьки прищепили синові любов до мудрості, Бога і читання святих книг, які під час заборон Семен переписував своєю рукою та розповсюджував між знайомими, займаючись таким чином свого роду «місіонерством».

З молодечих літ виявив талант художника. Це зауважили його близькі, які й порадили батькам віддати малого Семена до «будинку», де є можливість краще розвинути цей скарб, та Семен не бажав розлучатися із рідною родиною. Важко переживав, щоб його не забрали, інколи ховався і втікав.

Невеликий ростом і худорлявий, Семен поїхав на заробітки у Донбас, куди «добровільно примусово» набирали молодь до виснажливої праці в шахтах. У 1953-1956 рр. відбував службу у далекому Сахаліні. Повернувшись, навчався у вечірній школі, здобуваючи зразкову середню освіту, а пізніше вступив до Львівського інституту мистецтва. Влаштувався на працю на скульптурну фабрику, щоб заробляти на прожиття. Малював на релігійну тематику, за що й було скоєно замах на його життя. Щоб уникнути смерті, Семен переховувався у далеких родичів на Радехівщині, але не залишив праці та молитви, черпаючи з цього джерела сили. Важко переживаючи усе це, лікувався від депресії. За Божим Провидінням познайомився з підпільним священиком, від якого отримав духовну поживу та моральну підтримку. Ще давніше Семен вирішив не одружуватись, а посвятити себе служінню Господу, хоч йому і радили по-різному. Але Ісус вибирає собі того, кого хоче і коли хоче…

Без вагань Семен впевнено переступив поріг монастиря, щоб там віддати себе Тому, хто був завжди з ним. Це сталося 1991 року, коли він вступив до Василіянського Чину Святого Йосафата, у якому вже перебували його два рідні брати.

Кандидатуру відбував у монастирі в Улашківцях. 1992 року Семен отримав облечини, прийняв нове монаше ім'я Себастіян. 19 грудня 1993 р. склав перші обіти в Крехівському монастирі на руки о. Андрія Шагали, ЧСВВ. Своє монаше служіння провадив у різних монастиря та щоліта писав і реставрував ікони. Тихо за-

ймався цією справою у монастирі в місті Барі, а після літньої праці повертався до Крехівської обителі, де також працював і провадив сумирне і багатомолитовне монаше життя. Не один раз брати у служінні зауважували його у монастирській каплиці, як стояв на колінах перед Кивотом з очима, звернутими до Євхаристійного Ісуса, та з молитовником у старих спрацьованих руках. Останні два тижні перед тим, як злiг від хвороби, бр. Себастіян вирізьбив з липового дерева розп'яття – на тетрапод до каплиці св. Йосифа у Василіянському інституті у Брюховичах. Під час роботи над розп'яттям здоров'я вже покидало брата Себастіяна, підвищувалася температура, але він не здавався і далі в майстерні працював над своїм останнім твором. Та хвороба сильно зламала брата, тож настоятелі відвезли його до Львова на обстеження. В лікарні сильно мучився, бо любив спокій та молитву, а в його палаті лежали вісім чоловік і завжди гомонів телевізор. Про неспокій брат часто сам говорив тим, які його відвідували: «Не можу спокійно помолитись, ні Служби Божої по радіо Ватикан послухати, усі десь бігають, а ввечері галасують». Але він не озлоблювався, лише чекав, коли його заберуть додому. Тим часом лікарі виявили у брата рак легенів, та хвороба була вже на важкій стадії. Цю звістку бр. Себастіян сприйняв спокійно, хоч мав бажання ще жити і працювати, про що сам часто говорив.

Здоров'я щодень згасало, так що брат Себастіян вже потребував певної допомоги. І в безсиллі постійно молився, очікуючи свою годину. В останній вечір, відраховуючи на пальцях, промовляв молитву вервиці. 5 серпня після довгої кровотечі брат Себастіян вже не мав сили щось промовити, ноги і руки стали холодними, як лід. О пів на сьому ранку, 6 серпня, душа брата Себастіяна відійшла до Небесного Добродія по вічну нагороду. Померши в надії блаженства, цей наш тихий співбрат залишив нам до наслідування приклад любові до молитви та оспівування Ісуса у Євхаристії.

Ввечері у Крехівському монастирі над тілом брата Себастіяна було відслужено монаший парастас. Похоронна процесія відбулася наступного дня. Цього разу монастирські дзвони задзвонили не на заклик до молитви, на яку завжди радо спішився брат Себастіян, а проводжали його спляче тіло в остатню дорогу на монаший цвинтар Побійної гори, що при монастирі. Там він і знайшов собі спочинок, де очікуватиме загального воскресіння.

САМОТНІЙ ПОДВИЖНИК

Упокоївся у Господі ієромонах **Методій Скраль, ЧСВВ**

25 травня у Малоберезнянському василіанському монастирі св. Миколая упокоївся у Господі на 78 році життя, 51 монашого життя, 35 році священичого служіння ієромонах Методій Михайло Скраль, ЧСВВ, член провінції св. Миколая в Україні.

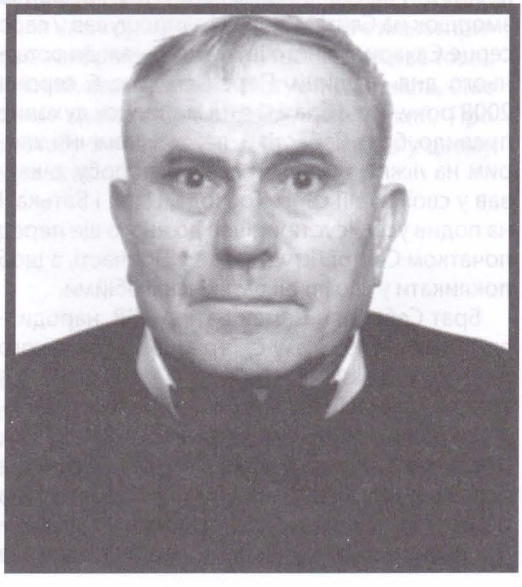

Виходець із Закарпаття, у 1960 році він підпільно вступив до одного з місцевих монастирів, за виготовлення релігійних ікон був засуджений до трьох років позбавлення волі, два з яких провів у тюрмі, а рік – у підвалах КДБ. Саме там, розписуючи стіни графічним знаком вер-

Допомагав багатьом людям, отримував потім від них листи вдячності.

Отець Методій мешкав у Краснопущі з 1998 по 2008 р. Жив у монастирі один, але самотність уже давно не бентежила його, бо навчився давати собі раду за прожиті 72 роки. У 2008 р. отець Методій захворів, і відтоді до 2010-го жив у монастирі в Золочеві. Тоді переїхав на свою батьківщину, у Закарпаття. Останній рік життя отець прожив у монастирі в Малому Березному.

Усі, хто знав отця Методія, щиро сумують за втратою і сподіваються на відродження монастиря, для якого він працював. ■

"Упокой, Господи, душу слуги Твого ієромонаха Методія, де немає ні болю, ні печалі, але життя безконечне!"

«НЕ ВАРТО ВЕСЬ ЧАС ГАНИТИ ВЛАДУ»

Любомир ГУЗАР

Ми потребуємо мудрості. Посеред повсякденності, сповненої угод з викривленим суспільством, які виявляються угодою з власним сумлінням, ми потребуємо мудрості. Яка нагадає нам про ті – можливо, прості на перший погляд, навіть трохи дитячі й наївні, але засадничі – речі, втративши які неможливо зробити наступний крок уперед. Неможливо подолати обставини, які неволять нас. Неможливо подолати себе. Любомир кардинал Гузар шукає відповіді на питання, від яких українське суспільство, здається, вже втомилося. Але без відповідей на них ми навряд чи зможемо жити завтра з гідністю. Отож, нижче подаємо його роздуми з цього приводу.

Як би не ставилися до тези «влада – від Бога», я думаю, це непроминаюча дійсність. Влада – завжди від Бога, незалежно від конкретного устрою. Чи це монархія, чи олігархія, чи демократія – істинним джерелом влади завжди є Бог. Інша справа – через кого, через якого носія ця Божа воля відбувається.

Пророк Самуїл помазує Савла – помазує на царя, провідника ізраїльського народу. Відтепер він має специфічне завдання, до якого наставлений Богом. Оце помазання – це вираз Божого вибору. За цією традицією помазувалися як королі, так і церковні особи, набуваючи певних ознак святості. Отже, Бог вибирає того, хто відтепер мусить провадити народ. Це розуміння помазанництва знайшло відображення у монархічних структурах. І навіть сьогодні королі продовжують отримувати помазання – особливе благословення своєї Церкви. В демократичних обставинах Божа воля здійснюється через народ, який є і джерелом, і носієм влади. Через вибори народ передає важелі влади якійсь групі людей, яких знаходить і обирає з-поміж себе. Тому маємо бути свідомі того, що це не вигадана кимось, не нав'язана нам влада – вона наша, рідна.

Але владу треба розуміти ширше, ніж просто передавання у чиїсь руки важелів управління. Ми не до кінця розуміємо цю тезу про «владу від Бога», коли бачимо за помазанням виключно особу імператора чи парламентаря. Влада – це насамперед відповідальність за тих, кого має провадити той, хто її має. Треба пам'ятати і бути обережним з визначеннями – саме «провадити», а не «володіти». Бо якщо говоримо «володіти», то це означає, що влада може робити, що захоче. А це не так. Зовсім не так. Все майже навпаки.

І знову Святе Письмо подає нам приклад того, що направду означає теза «влада від

Бога». Отже, Савло з племені Веніямина був помазаний на першого царя ізраїльського народу. Але чому ж його історія скінчилася так гірко? Адже він був особливо відзначений Богом! Та саме тому, що Бог наставив його провадити народ за Божими законами, сповняти волю Божу, а Савло не робив того з гідністю свого статусу помазаника. І тому втратив все. Натомість наступний помазаник – цар Давид – виявився гідним цього дару, він сповняв Божу волю і провадив народ за Його заповітами. І прославився як найгідніший монарх, взірець правителя-помазаника в історії людства.

Нам здається, що ці історії про королів-помазаників – минуле, яке не має відношення до сьогодення. Втім, що змінилося? Хіба ми більше не маємо влади, хіба Божий закон про те, що хтось має провадити народ, більше не діє? Чи не діє Божий закон про те, що влада має триматися законів і діяти гідно? Все це, як і раніше, актуально. В демократичному суспільстві влада так само має певне завдання і певні правила, за якими мусить діяти. Як лікар через свою науку, знання, досвід має сумлінно лікувати людей, політична влада через важелі, які їй довірили, має гідно провадити народ, заряджувати форми суспільного життя. Певне коло людей отримує повноваження від народу. Але це відбувається з Божої волі. І маємо пам'ятати, що це означає наступне: уповноваження вибраних є дуже обмежені Божими законами, або, як ми зазвичай говоримо, засадами моралі. Вони мають право нагороджувати чи карати – але тільки згідно з Божою волею. Той, хто вибраний до влади, не є вийнятий з-під Божого закону – навпаки, він має сповняти владу за Божою волею. Пам'ятаймо історію Савла.

Влада зараз викликає в нас багато нарікань – і неефективна, і неморальна, і взагалі безталання. Але треба застановитися ось над чим. Влада може бути дуже ефективна і моральна. А може бути моральна, але неефективна. Будь-хто з нас може робити щось дуже чесно, але коли не знає, як то робити, – все одно нічого не виходить. Але цей невдалий працівник при тому залишається людиною сумлінною. Влада мусить бути чесною, якщо хоче діяти згідно з Божими законами. Питання лише в ефективності – мудро вона поводиться чи ні. Часом трапляється навіть таке, що влада дуже нечесна, але працює на користь народу, сама над тим не замислюючись.

Отже, ми повинні перш за все говорити про те, чи влада ефективна, чи вона служить народу – тобто чи веде народ до кращого життя. А, по-друге, – чи та влада поводиться чесно згідно з Божими законами. Чому Давид став ідеалом доброго володаря? Бо жив згідно з Божими законами та водночас був дуже ефективним як володар. Тобто поєднував і побожність, і практичність. Але це – ідеал, з яким у реальному житті доводиться зустрітися нечасто. Історія людства рясніє особами царів, королів, президентів, яким здавалося, що все вони роблять з Божої волі, але виходило або несправедливо, або неефективно. Влада світська (і, до речі, церковна також) може помилятися, робити неефективні кроки. Світська влада може робити дуже несправедливі речі, кривдити людей. І при тому бути дуже ефективною.

Інша річ – розрізнити ту межу, за якою ніякі аргументи на користь ефективності вже не діють, коли жодна ефективність не вартує тої несправедливості, яку чинить влада.

Нам варто пам'ятати, що мати владу – то велика спокуса. Зуміти використати її на добро, не забути про Боже помазання і ту відповідальність, яка за нею стоїть, – це велике благословення. Людину у владі спіткає спокуса використати цю владу для власних цілей. Слід упевнитись у тому, що все, що вона робить, робить світ кращим. Згадайте Радянський Союз чи гітлерівську Німеччину: вони були впевнені, що творять новий, кращий світ. Натомість створювали щось потворне.

Тому не варто ганити весь час владу – замислимося над тим, яку спокусу ці люди мають. Спитаємо себе: а чи я сам поводився би інакше, якби потрапив у таку ситуацію? Наша влада не є чимось чужим для нас, ці люди не з'явилися посеред нас нізвідки, вони не є зовсім іншими від решти нашого народу. Просто політики, їхні рішення і вчинки значно більше впадають в очі. ■

«Дзеркало тижня. Україна»

КНЯЖИЙ ЛАВРІВСЬКИЙ МОНАСТИР

Ольга КІС

Княжий Лаврівський монастир – намолене століттями осердя духовності, архітектурна і мистецька окраса прикарпатського краю а й усієї України, твердиня, що захищала свій народ і молитвою, і словом, і наукою, - оця давньоруська обитель отців Василіян чекала цієї події понад пів тисячоліття. Скільки пам'ятає монастирський храм св. Онуфрія прочан! Побожний люд приходив сюди втамувати духовну спрагу, скинути до стіп Христа свої немочі, болі, й жалі. А ще кожен пам'ятав, що колись у храмі були мощі св. Онуфрія, великого молільника і заступника перед Господом, покровителя породіль та немовлят.

З письмових джерел довідуємося про «Лаврівський монастир із мощами святого Онуфрія». І справді, частина мощей святого Онуфрія виставлялася у храмі для почитання з другої половини XIII ст. – єдиному тоді Святоонуфріївському храмі на усю Східну Європу. Реліквію знищили або викрали під час турецько-татарських нашесть у XV-XVI ст. Існує думка, що варварів передусім цікавила коштовна посудина, в якій зберігали мощі святого. Може, прах св. Онуфрія, просто висипали у лаврівську землю…

Ця благословенна година – повернення святих мощей до Лаврова – стала центральною подією п'ятої пішої прощі, що відбулася 24-26 червня 2011 року, в наміренні за дар материнства. Розпочалася вона у п'ятницю зранку Службою Божою у храмі Різдва Пресвятої Богородиці біля Самбірської Чудотворної ікони Матері Божої у м. Самборі.

Цілий день прочани в дорозі, не жалує їх ні дощ, ні вітер. Під вечір дістаються до Лаврова, аби після короткого спочинку приєднатися до людей, що сходяться на нічні чування. Після Великої вечірні з Литією опівночі розпочинається на Івановій горі Хресна дорога. Маєво свічок квітне над монастирем, ніч наслухає херувимські співи. Душі похованих в Лаврівському некрополі єпископів, визначних діячів, вельможних осіб, ктиторів і доброчинців й собі чекають на молитву. Ось невдовзі почнеться Служба Божа та вволить потребу в молитві і живих, і мертвих.

Суботній ранок похмурий, та це не перешкода для побожного люду стікатися потічками до монастиря. Церква переповнена, небавом і на величезному подвір'ї ніде яблуку впасти. По Утрені лине до Небесного Престолу акафіст до св. Онуфрія, укладений з великою любов'ю нашою сучасницею Наталею Назар.

О пів на дванадцяту біля монастирської брами зупиняється автомобіль. Владика Іриней Білик, що прибув з Риму з мощами св. Онуфрія, прямує до храму. Братство з хоругвами, владика Дрогобицько-Самбірської єпархії Ярослав Приріз, настоятель храму о. Миколай Ковалишин, четверо священиків процесійно виходять йому назустріч, щоб прийняти неоціненний дарунок. Малі дівчатка всипають дорогу Святому пелюстками квітів. Благословенна мить повернення до цього краю святого, що насправді ніколи не покидав його духовно, а повсякчас чував над ним і молився за нього! Від такого зворушення у багатьох на очах бринять сльози. Святий Онуфрій повернувся до Лаврова на постійне перебування і благочестиве вшанування та поклоніння усіма мирянами, що приходитимуть до нього.

На архієрейській Літургії у співслужінні з владиками молилися численні священики, що прибули на торжество. Владика Іриней Білик

виголосив проповідь, в якій розповів про життя святого Онуфрія, що понад шістдесят років подвизався в пустелі на самоті аж поки не переставився як Божий святий угодник. Водночас пригадав, що в Україну прибули мощі ще одного святого – папи Івана Павла II, котрий відвідав нашу державу десять років тому, залишивши українцям надію на Боже милосердя і Його невичерпну Любов, а ще проголосивши цілий сонм блаженних, що поклали своє життя на вівтар батьківської віри

На Літургії освятили ікону св. Онуфрія, написану львівськими мистцями з Інституту «Укрзахідпроектреставрація». Владика Ірией Білик зачитав грамоту, яка потверджує передачу святих мощей настоятелю Лаврівського монастиря отців Василіян о. Миколаю Ковалишину, стараннями якого і здійснилася ця мрія 500-літньої давності. І, як ведеться, лунали слова подяки владикам, священикам, особливо настоятелю та боголюбивим ченцям цього монастиря. Владика Ярослав зворушливо звернувся до прочан:«Ми вчимося від Вас, від Ваших сивоголових батьків віри…». А й справді, які святі люди приходять до наших церков, на прощі, як вони моляться! Усім – «Многая літа!»

Справжньою окрасою Літургії став хоровий спів: злагоджено, урочисто, гармонійно молилися, співаючи, хористи. І хто, гадаєте, у них за регента? Той самий заклопотаний усіма справами, ревний слуга в Божому винограднику настоятель о. Миколай. Містечко Золочів, у якому він народився, добре пам'ятає талановитого музиканта, викладача музичної школи Володимира Ковалишина, який, дослухавшись голосу Божого, одного разу зрікся усього і, залишивши матері коротку записку, пішов у монастир.

Водосвяття на джерелі скропив рясний дощ з небес. І так увесь день: то сонце сліпуче й тепле вигляне, то дощ зливний вперіщить, символічно виявляючи мінливість людського життя, а, може й шлях святого Онуфрія до Лаврова впродовж п'яти століть – з камінням спотикання і відтинками світлої надії, а, може, то такий шлях людини до Господа.

Іще до вечора сила-силенна прочан приступала до святих мощей. Молоді жінки, сповнені довір'я до свого святого, просили дару материнства. Хто зна, яке чудо звершилося нині.

Неділя, що закінчувала прощу, теж скликала чимало почитателів святого. Була Утреня, Служба Божа, Вечірня і Молебень до Ісуса Христа. «Настала, Богоносний, ясніша від сонця пам'ять Твоя, що опромінює тих, які з вірою приходять до тебе…». Один з чотирьох найстаріших в Україні монастирів, що століттями плекав непроминаючий духовний скарб на спасіння людських душ, й надалі нестиме світові Добру Вість, заручившись поміччю святого Онуфрія. ■

БАРСЬКІ ІСТОРІЇ

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

З давніх-давен Поділля було побожним краєм і культура подолян носила відповідне відображення християнської моралі. У кожному селі на видному місці стояла своя церква і люди святкували неділі і призначені свята.

Одного разу, виконуючи свій священичий обов'язок, в одному селі я зустрів знайомого мені чоловіка – високого на зріст, поважного віку. Він завжди шанобливо ставився до мене. Так і цього разу, привітавшись зі мною християнським привітом, запросив мене на своє подвір'я, кажучи:

– Дорогий отче, мені дуже самотньо, бо на старості років зі мною ніхто не хоче говорити, а можливо, нікого не цікавить минуле, яке я часто згадую. Мені минає дев'яносто перший рік, а за своє життя добра мало бачив. Весь час мене переслідувало лихо. Певне, в такий час я народився.

Прийшовши на подвір'я, ми сіли на лавку під грушею. Мій дідусь оперся на паличку і почав розказувати, як мені здалось, не вперше свою повість:

– Я пам'ятаю, як у 1932 році був затверджений п'ятирічний план, який був спрямований на боротьбу з релігією. З розмов, плакатів, газет було видно, що за п'ять років вже не буде потрібний ні один молитовний дім, тому що поняття Бога буде викреслене як пережиток середньовіччя і знаряддя сповільнення розвитку народних мас. Тоді почався голод, про який тепер так багато говорять. Все те, що пишуть і розказують, є правда, але одне писати, а зовсім інше – це все пережити. Як кажуть, ситий голодного не розуміє. Тому так швидко все це забувається.

– Але ви пережили це все і зараз добре тримаєтесь, – підбадьорив я старого дідуся, та мені хотілося почути щось цікаве.

– Я не дуже зазнав голоду, бо мене молодим забрали на будівництво шахтарського містечка на Донбасі, але вдома, крім бабусі і дідуся, які повмирали в один день, з великими труднощами вижили мої родичі. Я їм допомагав, як тільки міг. І коли приїхав до села через два роки, то багато дечого змінилось, а найбільше здавалось, що люди не ті. Якась вселилась недовіра один до одного. Ще повністю голод не пройшов, як вже почалась боротьба з релігією і так звані репресії. Цього я ніяк не можу забути.

Коней не було в нас, тож почали розводити худобу, зміцнювали колгоспи. У людей забирали стодоли, стайні, погреби, курники, навіть добротні паркани і огорожі розвалювали. В селі люди поділились на дві групи. Одні прислужувались владі і мали повні права, другі знову ж очікували, коли прийдуть до них і будуть в них щось забирати. Тобто пролетарі, які походили з бідних сімей, долучившись до більшовиків, тепер старшували над колишніми господарями, які з кожним днем втрачали щось зі свого господарства.

Одного разу двоє комсомольців підійшли до мене і, запросивши до сільради, почали вмовляти, щоб я пристав до них. Мене пригощали горілкою і відкрито говорили зі мною:

– Товариш Сталін будує комунізм, де будуть всі жити щасливо. А для цього найперше потрібно повести рішучу боротьбу з релігійними забобонами і викорінити релігійний дурман з людської уяви. Щастя потрібно тут будувати, а не шукати його на небесах.

Тут я хотів сперечатись, щось сказати, але мій співбесідник налив повну склянку оковитої собі і мені, кажучи:

– Випий на початок нашої співпраці. Від людей мені відомо, що ти користуєшся авторитетом у селі. Адже ти побував і працював на Донбасі, а

головне, що знаєш, хто чим дихає. У тебе буде велике майбутнє, тільки тобі потрібно вступити до передового загону, яким є партія більшовиків, тобто до комсомолу.

Я зрозумів, що опинився в скрутному становищі. Відмовитись означало зарахувати також себе до ворогів народу, і за це мене ніхто не помилує. Мені хотілось їх запитати, чому від голоду повмирали мої дідусь і бабуся, хто в цьому винен. Але знаючи, що тим самим викличу до себе ще більшу підозру, слухав далі, що вони говорять.

– Ось завтра ми виконуємо партійне доручення: повинні зібрати всі ікони і образи з домівок нашого села Шершнів.

– Сашко, я не можу цього зробити, – кажу я йому відверто, а він мені на те:

– Я тобі не Сашко, а Олександр Тихонович, представник влади, зрозумів? Завтра запряжеш коні і підводою будеш їздити селом, а ікони ми будемо самі виносити з хат.

Я мовчав, бо в ці часи з нами що хотіли, те і робили. Я не дав згоди, але і не відмовився брати участь у цих заходах. Йду додому і думаю, яке пояснення знайти, бо за це мене в селі ніхто не похвалить, а тим більше у моїй родині, де всі були глибоко віруючими. Прийшов додому і все розказую, а моя мати каже:

– Цього не роби, бо на тебе і на нас може впасти кара Божа.

Ввечері всі молились, а на ранок я себе погано почував чи то від горілки, чи, може, щось з'їв недобре. Я вирішив прикинутися ще більше хворим. Вдома ми познімали зі стіни образи і поховали їх у стодолі під соломою, залишивши два малі бліді образи над вікном.

Після сніданку приїжджає до нас на подвір'я ціла бригада, кричать, ввійшовши до хати. Я лежу на ліжку, а біля мене миска на рвоту.

– Гайда вставай. На дворі стоїть тачанка з кіньми, – кричав начальник команди.

– Не можу, вчора, мабуть, перебрав, а може, отруївся, – відповідаю.

– Слабак! – крикнув начальник і вийшов з хати.

В цей час у другій кімнаті зняли зі стіни образки, а мене, дякувати Богові, залишили в спокої. Вся ця бригада поїхала до наших сусідів.

Забирали все, що було на стінах по хатах. Багато людей ховали образи чи ікони, та непрохані гості в пошуках навіть на горище залазили. Ввечері дещо палили, а деякі відвезли в Бар, щоб показати вищому начальству свою працю. В селі Митках був колись пан Чіхачов. В нього була ціла картинна галерея, багато різних художніх картин і ікон. Пан після революції зник, а палац залишився. Сільські гультяї не опустили цього будинку. Вони дібралися до палацу, познімали всі картини і ікони зі стін і занесли на колгоспну ферму. У хлівах поробили з них перегородки для худоби, кажучи:

– Дивились на ці образи очі панів, тепер нехай дивляться на них наші телята.

Про це всі говорили і навіть у газеті писали. Пізніше приїхали з Вінниці представники від влади, то дещо забрали, а багато ікон було знищено.

В ці часи завжди у селі щось змінювалось. То будували колгоспи, то закривали церкви. А потім почались репресії. В нашому селі церкви не було. Православні ходили до церкви, а католики до костелу, що стоять поруч у Барі. З костелу зробили склад зерна. Зі всіх полів у жнива зі всього майже району звозили сюди зерно, яке потім пересушували.

Люди були дуже залякані. Це, мабуть, було в 1936 році. Бог дав тоді гарний урожай на землях, які відібрали у селян і передали колгоспам. Колгоспи не мали відповідних складів для зерна. Костели і церкви у нас часто перетворювали на магазини. Така доля спіткала й наш храм. Перед великими дверима, а також перед вікнами поставили транспортери, якими подавали зерно і засипали всередину храму. Зерно возили вантажівками і підводами. Багато людей там працювали. Так що невдовзі наша святиня була засипана вже державним зерном. Деколи привозили зерно, зволожене дощем. Потрібно було його пересушувати.

Кожного дня до праці привозили дівчат із сіл. Вони розсували зерно лопатами з насипів, що утворювались від роботи транспортерів, в різні кутки великого храму. Зерном засипали повністю вівтар. Через насипи дівчата вийшли на гору до цього місця, де стояла фігура Непорочної Матері Божої. Одна дівчина встала побіч Діви, порівнялась з фігурою і на весь голос з насмішкою сказала:

– Погляньте, дівчата, на мене, хіба я не гарніша від цієї Матері Божої?

І дійсно всі на неї поглянули. Враз дівчина впала на насип паралізована і зсунулася вниз. До неї підійшли подружки і винесли її на двір. Вона важко зітхнула, поглянула на всіх і, ввостаннє подивившись на сонячне небо, тут же померла. Хтось із дівчат побіг до лікарні, але дівчину вже мертву вантажівкою везли до лікарні, де вона пролежала цілу добу, а потім відвезли в село і похоронили. Люди цим випадком були приголомшені і стали з пошаною ставитися до нашої святині, зокрема до Матері Божої. Навіть безбожне начальство не знало, як далі діяти. Божий храм був заповнений зерном, і ніхто не хотів йти до нього працювати. Тоді стали привозити жінок з далеких сіл, які не знали про цю подію. Через деякий час зерно вивезли на залізничну станцію і кудись відправили. Костел хоч був закритий, але вже сюди нічого не завозили.

Почалися репресії. Ми всі немов на голках сиділи. Не знали, до кого зайдуть і кого заберуть. Ворогом народу можна було стати найчастіше за свій язик. Щось сказав не так – і ти вже не сподобався комусь.

Наш сусід Віктор Грабчак був дуже побожний. Коли забирали образи з хати, то він виніс їх на горище і заховав. А пізніше, як ця кампанія закінчилась, він на горищі їх розвісив і там молився разом з дітьми. Бо людина, звикнувши молитися, без молитви не може бути ні одного дня. Він навіть не підозрював, що діти зі своєї щирості не зможуть тримати довго в таємниці від інших щось наймиліше їхньому серцю. Вони згадали в присутності інших дітей, що моляться разом з батьком на горищі. Дуже скоро про це дізналась влада. До нього прийшли і застали його на горищі з дітьми. Казали, що були також ще сусідські діти. Цього було достатньо, щоб стати ворогом народу і бути репресованим.

Його забрали вдосвіта, як і всіх тоді забирали, і більше він додому не повернувся. Мені і тут пощастило, бо я працював на будівництві залізниці, то мене не рухали, а так – хто його знає. Я дуже дякую своїй мамі. Вона вдень і вночі молилась за мене, бо часи були непевні.

А потім війна почалась. То я спочатку був на Далекому Сході під Японією. Ой, намерзся там і їсти хотів. Пізніше перекинули нас на фронт. Коли ми проходили через Польщу, наша військова частина знаходилась в одному містечку недалеко від Лодзя біля костелу. Якось випала нагода наблизитися до святині, а я хотів побачити священика. Чесно кажучи, бажав висповідатись, бо вже давно перед тим був на сповіді, а фронт, самі знаєте, що таке: сьогодні живеш, а завтра невідомо, що буде з тобою.

На моє щастя, до мене тоді підійшов ззаду якийсь чоловік і запитав тихим голосом, що мене цікавить.

– Хочу бачити священика, – відповів я.

– Та я ним є, – каже він і запитує з якоюсь цікавістю: – Чого хочете?

Це був старенький низький ростом тутешній священик, що розумів по-українськи, бо колись був на Україні.

– Прошу отця, я хочу висповідатись.

– Дуже добре. Зайдете з цієї сторони в захристію і закриєте двері на ключ.

Я подивився, чи когось нема з солдатів, і швидко увійшов в захристію. Тут я сповідався, прийняв Святе Причастя. Почувався дуже щасливим. Ми з отцем ще деякий час говорили на різні теми. Мене цікавило, що він скаже про те, як і коли закінчиться ця війна двох тоталітарних імперій. Цей священик був старечого віку і добре розбирався в тодішній ситуації. Він також переживав за Христову віру, що може бути нове переслідування. Тоді мене по-батьківськи почав навчати:

– У історії народів все міняється. Злий переможе злого і буде заводити ті ж самі порядки, тільки протилежного змісту. Червоний дракон запанує над цілим світом. Буде переслідування віри Христової, багато закриватимуть церков і будуть погорджувати християнами. Безбожники будуть висміювати Христа. Вони будуть довгий час при владі. У Римі після смерті Папи Римського будуть вибори нового Папи. Ним стане людина з наших країв. Цей Папа буде високого духа, він не війною, а молитвою переможе червоного дракона, і всі народи стануть на самостійний шлях розвитку. Будемо вільно визнавати свою віру.

Я тоді просив його як свого духовного отця, щоб він молився за мене на фронтових дорогах і за моє щасливе повернення додому з війни.

Отець мене ще поблагословив і дав мені оцей хрестик, який я маю на грудях. Ми розійшлися. Я пішов до своєї військової частини. Про це я нікому не говорив, але шкодував, що не запитував його більше. Мені здавалось, що він говорить зі своїх патріотичних почуттів. Я пізніше забув про нього, хоч до кінця війни, будучи на фронті, не зазнав ні одного поранення. При мені завжди був оцей хрестик.

І тільки тоді, коли всі народи здобували свободу і наша Україна одержала незалежність, я пригадав цього священика і бачу його як сьогодні. Це він говорив про Папу Івана Павла II. Мабуть, і я так довго живу з його благословенням. Бо мені говорив, що все це побачу.

Час дуже швидко біжить. Тепер дійсно ми можемо вільно молитися, ходити до церкви. Тепер ці вчителі, що дивились за своїми дітьми, щоб не йшли до церкви, також йдуть до храму і моляться. Все змінилося. Наш костел за німців відкрили, а потім знову хотіли закрити, але колишні фронтовики не дали. Одного разу приїхала колона танків і автомашин. Але як люди дізналися, то лягли на бруківку – і вони повернулися назад. Нам довго не давали священика. То, бувало, люди прийдуть до храму через захристію, помоляться – і стає їм легше на душі. Здавалось, що Бог нас не залишає. Часом на вівтар клали священичі ризи і відспівували, як на Службі Божій, а потім поодинці розходились, щоб цього хтось не побачив.

Тільки мені дивно, чому ніхто не є покараний. Стільки зла було натворено, а ніхто не відповідає. А, може, прийде час – і ті, які вели безпощадну війну з Богом і людьми, будуть хоч названі злочинцями. Але нехай вже буде як буде. Головне, щоб не було ворожнечі між людьми. Адже ми всі діти одного Бога.

Я знаю, що ви не вірите у ворожбитів, але, дорогий отче, хочу розказати ще одну історію. Це було десь вже у п'ятдесятих роках. У нас в колгоспі збудували для худоби велику цегляну ферму. Як звичайно, після закінчення будівництва у селі зібрали всіх людей, приїхало начальство з Бара і навіть з Вінниці. Говорили нам про наше щасливе життя і будову комунізму, і що за все це ми повинні дякувати нашому мудрому вождю Сталіну.

До речі, у селі один я не належав до колгоспу. Принципово. Я був на Донбасі, а потім на фронті, то не могли закидати мені, що я ворог народу.

Але коли ми розходились після зібрання, то зі мною йшов один Оверко, якого називали циганом. Він був інвалідом ще з першої війни. Говорили, що до нього приходили люди, щоб хвороби відігнати і таке інше. І ось що він мені сказав:

– Антоне, ти побачиш: через сорок років ці ферми будуть зруйновані, колгоспи розпадуться, і все це відбудеться без якоїсь війни чи революції. Начальство продасть худобу, а люди порозбирають це все на дрова, а з цегли щось будуть будувати.

А коли я спитав його, чому так станеться, то він відповів, що колгоспи були створені на людському горі і сльозах, викликаних тим, що для цього у них забирали останнє. Чи це було добре, чи погано, але не було благословенне Богом. А що не від Господа Бога, то є тимчасовим. Ось так він мені відповів. А ви мені скажіть, звідки він міг це знати? Бо все це сповнилось: ось подивіться, що з цих ферм за селом залишилось, – одна руїна.

Отче, я би вам багато дечого розказав. Ціле моє життя – це неписана книга, яку чомусь тепер не хочуть читати. А я вам це розказав, щоб ви іншим говорили, що в житті без Бога ні до порога. Оці всі мудрагелі, що знімали ікони, а потім палили, пішли на фронт – і ні один не вернувся. На початку війни загинули. Але я за них молюся, бо, може, вони не знали, що роблять, і ви моліться, отче. Я бачив на фронті, що тоді, коли падали бомби, то навіть найбільші безбожники руки до Бога простягали.

Добре, що маємо свою державу. Яка вона не є, але це наша Україна. А щоб життя стало кращим, то всім треба повернутись до Бога, перепросити його, покаятися і почати жити новим життям. Поки що цього не бачу. Можливо, майбутні покоління зрозуміють все це і більше таких помилок не робитимуть.

…Так з досадою у серці завершив дідусь Антон свої життєві історії. ■

(Розмова записана в с. Шершнях біля м. Бара весною 2000 року)

«ЖИТТЄНОСНІ СТОВПИ ЦЕРКВИ». ЧАСИ ВИПРОБУВАНЬ

Марія ГОРОДЕЧНА

Книга Лідії Купчик «Життєносні стовпи Церкви», що вийшла друком у видавництві «Місіонер»,«має не тільки місцевий, і навіть не тільки український вимір. Вона ще раз нагадує усьому світу, за яких страшних обставин відбувалося служіння священиків УГКЦ. Важко перелічити всі їхні заслуги та успіхи в душпастирській діяльності, опертій на непохитних богословських підвалинах їхні життєписи, достовірні відомості про їхню багатогранну працю дають змогу розкривати і вивчати різні аспекти існування нашої катакомбної Церкви». Акцентуючи на цих рядках, взятих із передмови до видання генерального директора видавництва о. Климентія-Василя Стасіва,ЧСВВ, подячно схилімо голови перед вівтарем славного минулого Греко-Католицької Церкви.

– Мені завжди хотілося увіковічнити наших отців. Дитинство було пов'язане з переслідуваннями, двічі арештовували дідуся отця Володимира Лиска, безвісти зник у казематах тюрми на Лонцького брат моєї матері о. Роман Лиско, були арештовані вуйки о. Ігнатій і о. Артемій Цегельські та отець Йосиф Осташевський. Чула розмови про них, розуміла, що отців переслідують. Вернувся дідусь інвалідом, відправляв Службу Божу сидячи (був напівпаралізований). Ми, діти, почергово виконували функції дяка». Пані Лідія зізнається, що тоді вони, підлітки, не дуже охоче дякували, а тепер вдячні долі за такі можливості.

– Чи знали ви тоді про підпільну ГКЦ? – з'ясовую у Лідії Купчик.

– Дещо знала, але тоді це сприймалося як доля священичих родин. Чула, що священики їздять по селах сповняти свою місію, але усвідомлення того, наскільки широким, грандіозним було це явище, прийшло лише згодом, коли я працювала інтерв'юером в Інституті історії Церкви. Світ не знав подібного феномену

ДОВІДКОВА ІНФОРМАЦІЯ

Лідія Купчик – правнучка видатного галицького душпастиря о. Михайла Цегельського, внучка отця-декана Володимира Лиска, племінниця блаженного священомученика Романа Лиска. Є автором численних статей про визначних українців та плекання національної ідеї. Найбільшої ваги надає поширенню серед українського народу християнських засад, дослідженню та висвітленню новітньої історії Української Церкви та України взагалі. Голова Львівської міської організації Всеукраїнської Ліги Українських Жінок.

Книга Лідії Купчик «Життєносні стовпи Церкви» вийшла друком у видавництві «МІСІОНЕР» в рамках корпоративного проекту «НАСЛІДУЙМО РАЗОМ!», ідея якого полягає у запрошенні читачів наслідувати духовну скарбницю найдостойніших людей, популяризувати духовне слово та історії життя святих нашої Церкви як духовний ресурс, що покликаний пожвавити життя української спільноти.

підпільної Церкви! Розмовляючи із сотнями мирян, я подивляла, як люди пам'ятають те добро, яке зробили їхні парохи, – розповідає пані Лідія.

Ця книга не залишить байдужим нікого. І не тому, що у ній висвітлено драматичну сторінку історії України. І не тому, що у нарисах правдиво відтворено життя і служіння 21 душпастиря, що становить образ сили духу УГКЦ. Передусім – завдяки жертві, складеній в ім'я Боже. Жертві, що стала поживою для оновлення життя, відродження Церкви. Жертві, що слугує прозрінням для одурманених та імпульсом для навернення заблуканих. Вірю, ця книга сколихне ревність християнських покликань, у тому числі – до монашого і священичого життя. Про актуальність виходу книги свідчать коментарі і привітання, серед яких – єпископа-помічника Львівської Архиєпархії Преосвященного владики Венедикта, отців Михайла Димида й Зиновія Хоркавого, а також відгуки-розмисли від представників львівської інтелігенції: Ігоря Калинця, Адріани Огорчак, Зиновія-Тараса Масного, Ірини Коломієць, Софії Федини, Яреми Ванчицького, Іванни Корнецької, Марії Галій. «Надзвичайно щира книга, пристрасна. Це справді гімн людям. Гарно вписалася передмова о. Климентія Стасіва. Книжка читається на дуже високій ноті. Доля священиків драматична і трагічна. Через тих людей – це історія нашого краю», – зазначає Ігор Калинець.

«Життєносні стовпи Церкви» дарують відчуття тепла великої української родини, радість спільної молитви, біль спогадів очевидців подій, поетичні твори і пісні на прославу Божу і, звичайно, обійми та щирі посмішки.

Щасливі діти, що виховуються у священичих родинах! Пам'ять зберігає ще й досі мелодію привітань з нагоди виходу книги від Звенислави Карп'як – дочки блаженного священномученика Романа Лиска та внучки отця Софійки, у виконанні якої прозвучав музичний твір «Молитва», а також музичний твір-вітання внучки п. Лідії Купчик-Вероніки. Пані Звенислава пригадує: «Мені було менше п'яти років, як тата забрали. Ми жили в Городку. Важкі післявоєнні часи, мама виховувала трьох дітей. Нам допомагали. Мама потім працювала медсестрою, їй цього року виповнюється 89 років. Любить грати на фортепіано, згадує пісні, яких я ще ніколи не чула. Тато вмів грати і співати, вся родина музикальна…»

Про отця Анатоля Байрака, ЧСВВ, у книзі п. Лідія пише, що він ще за життя став легендою. Мене зворушили спогади Іванни Корнецької, яка у 70-х роках познайомилася з отцем Анатолем Байраком, ЧСВВ: «Невисокий на зріст, худорлявий, отець співпрацював з сестрами-монахинями. Коли відправляв Службу Божу ми зачиняли щільно вікна, двері… Приходили високопоставлені особи, партійні чиновники, комуністи. Були різні люди, але всі однаково любили отця. Багатьох підняв до вищого духовного рівня, бо хтось випивав, хтось жив на віру. Для дітей завжди мав медалики, хрестики, а в ті часи їх було годі знайти. Пригадую, як ми зустрічалися на Службі Божій в оселі матері Івана Геля (вже покійного). Про відправу у цьому домі знали всі, але ніхто не розголошував. Молитва отця Анатоля оберігала нас. Він помер у 1994 році. Я стояла, плачучи біля церкви Св. Андрія, коли Церква вийшла з підпілля, дякувала молитовно, що отець не дав нам загубитись».

Що з приводу виходу книги думають наші краяни? Звертаюсь із цим запитанням до Лідії Садової та п. Євгенії Бульби.

– Нашому суспільству такі правдиві книги дуже потрібні. Дуже актуальна тема. Не можу згадувати про далекі події без сліз… Чи знаєте про випадок із 20-ма засудженими до смерті дітьми, яких помістили за сибірським табором у клітку, не встигли стратити через страшну хурделицю? Не знаєте. Про це вже повідомляли у пресі. Священик Іван Кипріян зробив для дітей із цукру ангеликів, пішов їх розраджувати, загинув добровільно.Діти тримали в руках ангеликів. Всі замерзли, – зазначає Лідія Садова, колишній секретар Вченої ради Львівської академії мистецтв.

– Дуже зворушлива, хвилююча для мене, вихованки отця Йосифа Осташевського, книга. Вшанування усіх наших отців на часі. Про це свідчить глибока пошана львів'ян до історії підпільної Української Греко-Католицької Церкви,

яка була унікальним, вражаючим явищем, подібного якому світ не знав, – акцентує пані Євгенія Бульба– вчителька, член Союзу Українок, вихованка отця Йосифа Осташевського, найближчим приятелем якого (як зазначає автор книги) був Йосиф Сліпий.

Відкрию вам, шановні читачі, (і, можливо, для кожного з нас ще не одну) цінність книги: пізнання своєї ідентичності. Книга дарує невичерпну духовну силу, наповнює серця любов'ю до священства. Водночас, допомагає виразніше усвідомити потребу молитви за священиків, за нашу УГКЦ. Де б не пролягала ваша життєва дорога у складні періоди становлення нашої держави, розвитку нашої Церкви, ви пізнаватимете у цій книзі себе, і з великою вдячністю неодмінно згадаєте своїх батьків, дідусів, бабусь, які вчили вас у часи випробовувань Божої науки і молитви, які виховали у вас повагу і любов до священиків. Ваша душа із дитинною щирістю молитовно полине з подякою до Бога. ■

СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО В ЖОВКВІ

о. Йосафат КОВАЛЬ, ЧСВВ

Велично й велелюдно відбулося цьогорічне святкування храмового празника Пресвятого Серця Христового у василіанському монастирі в Жовкві.

В четвер, 30 червня 2011 року, розпочалося приготування до празника. Саме в цей день ввечері Службою Божою та наукою розпочалися передсвяткові реколекції, які проводив о. Григорій Анастасин, ЧСВВ. В наступні дні після богослужінь було виголошено реколекційні науки.

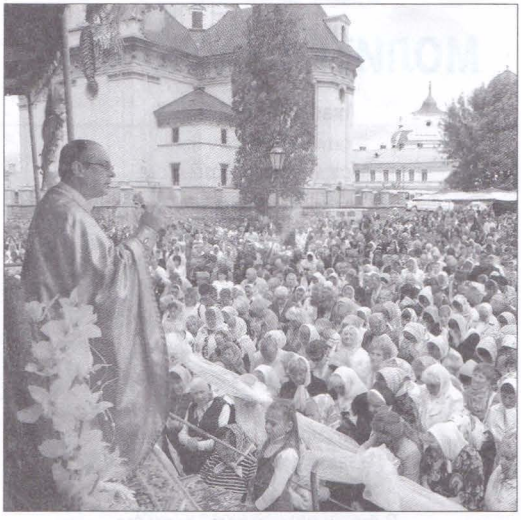

2 липня відбувся з'їзд Апостольства Молитви. В Народному домі "Просвіта" розпочалася практична конференція. На початку вступне слово мав о. Ілля Сірук, ЧСВВ, координатор Апостольства Молитви. Після цього він запросив до слова о. протоархимандрита Василія Ковбича, ЧСВВ, який поділився своїми думками про Апостольство Молитви, зокрема у Бразилії. Відтак слово мав о. Юрій Іванов, ТІ, з національного секретаріату Апостольства Молитви в Польщі. Виступив також п. Зиновій Пельц, надревнитель Апостольтва Молитви у Червонограді.

Після вечірні на вулицях міста під проводом о. Іллі відбулася співана вервиця, а вночі після Служби Божої – прийняття 20 нових членів до Апостольства Молитви та нічне чування. Наступного дня процесія у супроводі духового оркестру зі Львова вирушила з храму на Вічеву площу міста, де було відслужено урочисту Божественну Літургію та інші відпустові моління.

Під час проповіді о. протоархимандрит привітав усіх присутніх священиків, а також численно зібраних вірних (на Службі Божій молилися декілька тисяч мирян) та подякував їм за спільну молитву. Він наголосив на величі Божої любові до людини, образним виявом якої є Пресвяте Серце Христове. Святкування завершилося процесійним ходом до храму.

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Анастасія КОПЕЛЬНИК

Моя молитва хай лине
До Тебе, наче фіміам,
І серце лине без упину
В чудовий Твій небесний храм.
Боже, я молю за Україну,
Боже, молю Тебе і за людей:
Ти їх прости, Ти їх спаси,
Милість свою Ти нам яви.
Боже, я знаю, що Ти будеш з нами,
В храмі своєму — під небесами.
Радість і мир Ти дарував,
Життя за людей віддав.
В книгу життя нас записав,
Нас записав…

НЕ БІЙСЯ, ТІЛЬКИ ВІР

Л. ЧЕБЕНЯК

27.09.04 р.

Не бійся, тільки вір – і все тобі додасться,
Плекай в душі надію, віру і любов,
Бо нас усіх створив Господь для щастя,
І Він поможе нам звільнитися з оков
З оков зневіри, безнадії і печалі,
З оков лукавства, злоби і облуди,
З оков, в які самі себе ми закували,
Бо ми – слабі, бо ми – нікчемні люди.

А він, наш Бог, нам всім і все прощає,
І кличе знов: «Прийдіть до мене всі,
Я дам життя, яке не проминає
У повноті, в натхненні, у красі.

Я дам любов, яка границь не знає,
Яка не чваниться і не шукає свого,
Яка звеличує, підносить, оживляє
І не осуджує ніколи і нікого.

Прийдіть до мене, втомлені журбою,
Прийдіть до мене всі з відкритим серцем,
Прийдіть до мене, я вас заспокою,
Я дам вам ласк невичерпне джерельце,

Бо я за вас віддав життя в офіру
І вам нагадую, що всі ви – Божі діти,
І вас благаю – не втрачайте віру,
І будете зі мною вічно жити

В Небеснім Царстві!» – Боже милостивий,
Навчи мене про це не забувати,
Навчи мене любити і прощати,
Дозволь мені завжди з тобою йти
Твоїм шляхом до вічної мети.

УКРАЇНА

Орися ЦУНІВСЬКА

Я дитина України,
Чудового краю.
Свою рідну Батьківщину
Безмежного кохаю.

Поля, ріки, ліси, гори,
Сади плодовиті,
І волошки синьоокі,
В сріблих росах влиті.

Це моя країна мила,
В якій я зростаю.
Я для неньки-України
Доленьку благаю

Пошли, Боже, кращу долю,
Щоб Вкраїна процвітала,
Щоб була любов між нами
Й міцніла держава.

НАВЕРНЕННЯ СИНА

Орися ЦУНІВСЬКА

Віє вітер, хилить верби,
Листячко зриває,
Тужить матінка за сином,
А його немає.

Молить Бога і благає:
«Вернися, синочку»
Пропив душу з пияками,
Душу-одиночку.

Б'ється мати, наче чайка
О морській хвилі,
А син в цей час п'є горілку
З пияками, десь радіє.

Впала мати на коліна
Та й Бога благає.
І до неба свої руки
Вона простягає:

«Почуй, Боже, Ти мій голос,
Плач мого ридання,
Й хай почує син мій голос
І моє прохання».

Знов в черговий раз напився,
Ліг у хаті спати.
Аж тут сон йому приснився,
– Бачить: іде мати.

Вся засмучена, зчорніла,
Очей не видати.
Тільки сльози плють рікою,
Можна в них плавати.

І настала буря сліз,
Море ся зробило
А по морю пливе човен –
Й мене підхопило.

Розгойдалися ці хвилі,
Б'є об скелю човен.
Ось уже я погибаю
Бачу, – щось біліє.

Це на поміч Божа Мати
Спішить і благає,
Свого Сина, Бога мого
Рятунку шукає:

«Прости душу окаянну,
Хай вона спасеться,
Бо піде у вогонь вічний –
Звідси не вернеться».

Враз проснувся бідолаха,
Не зна, що робити,
Уклякнув він на коліна
І стався молити:

«Прости, Боже, мою неміч,
Що гріху піддався».
Й обійняв свою матусю,
Й сльзами заллявся.

Плаче син і плаче мати,
Що син навернувся.
«Ой, спасибі, Божа Мати,
Що мій син вернувся».

ПОДОРОЖ ПО СРІБНІЙ УКРАЇНІ

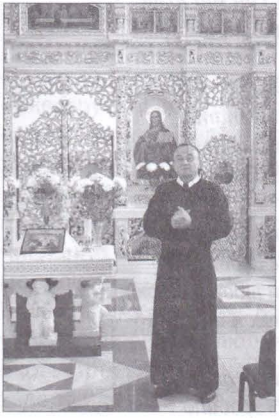

о. Роман БЕЗПАЛЬКО

«Оперезали її високі гори сині, обмаїли зелені ліси, закосичили винниці з золотими виноградами, й річки сріберні опоясали блакитними стрічками. Така вона красна та Срібна Україна!» Так услід за автором цих рядків, українським письменником Василем Пачовським, хочеться вигукнути й собі. Адже цьогоріч Срібною Землею – мальовничим Закарпаттям – подорожували у День поліграфіста працівники видавництва отців Василіян «Місіонер» та Жовківської друкарні.

Щоб витворити слово, виплекати, умістити на сторінках книги під ошатною палітуркою, та й взагалі, щоб тримати високу культуру книгодрукування, особливо, коли йдеться про духовну спадщину чи набуток видатних богословів сучасності, які видавництво успішно доносить до читача, треба мати, крім великої любові до професії, натхнення і знання, а ще просто інколи гарно та з користю відпочити. Це дуже добре усвідомлює керівництво видавництва «Місіонер», щоразу прокладаючи для своїх працівників цікавий незвіданий маршрут у день професійного свята.

Після спільної молитви та благословення в дорогу автобус вирушає на сонячне Закарпаття. А там чекають на подорожуючий люд гомінкий Ужгород зі своєю неповторною історією, а ще Невицьке, Малий Березний, Мукачів. Як тут обійдешся без доброго гіда, що не тільки може розповісти відомі факти, але й самому бути творцем сучасної історії оборони фортець від руйнації? Саме таким першовідкривачем таємниць Срібної Землі став для багатьох п. Микола Гайда, давній приятель видавництва, талановитий архітектор, поціновувач мистецтва.

Якщо руїну й можна назвати прекрасною, то це про Невицький замок, що підноситься над долиною річки Уж – перше місце зупинки і перші неймовірні враження від побаченого. Кожна легенда про нього зворушлива і майже кожна правдоподібна. За однією з них – у середньовіччя в неприступній фортеці ховали молодих наречених з відомих аристократичних родин. Звідси – Замок Наречених, Невестський замок. Потім слово «невестський» перетворилося на слово «Левицький».

Замок збудований в XIII ст. на місці раннього дерев'яного укріплення. Остаточного вигляду він набув на початку XVI ст. До складу оборонних укріплень входять два вали з ровом між ними, оборонна стіна з чотирма вежами – три півовальні і одна трикутна – на внутрішньому валу, в'їздова вежа і внутрішні будівлею з вежею-донжоном. У замковому дворі є колодязь діаметром 3,5 метра.

За давніми джерелами 1317 року замок було передано у володіння італійському магнатові Яну Другету. В 1644 році замок захопив і зруйнував трансільванський воєвода Дьордь Ракоці. Відтоді замок не відбудовувався.

Мандрівка Закарпаттям не обійшлася без приємних несподіванок. Усіх дуже втішила звістка, що на мандрівників зі Львова і Жовкви чекають у Василіянському монастирі святого Миколая в Малому Березному – місці численних прощ та великих відпустів, давній святині, коріння якої сягає 15 ст. Чудотворна ікона «Мукачівська Заступниця», що знаходиться в Малоберезнянському монастирі і зазнала лихоліть разом з українським народом, тепер виставляється на всенародне почитання на храмове свято і всі Марійські свята.

Протоігумен Закарпатської провінції ЧСВВ о. Павло Райчинець радо зустрів гостей. Була і молитва, і розповідь про монастир о. ігумена Даниїла Дербаля, і задушевна розмова з отцем-протоігуменом. Йшлося про справи Божі і людські. Особливо болить отцеві несправедливість, що чиниться в краї супроти Греко-Католицької Церкви, яка завжди боронила народ і віру. Отець-протоігумен Павло жартома підсумував розмову: «Я – Райчинець, то мушу чинити рай на цій землі».

Місто над Ужем вразило своїм неповторним обличчям, з древнім замком, що височіє у східній частині міста. Заснований ще в часи Київської Русі – в IX – XIII ст. Теперішній вигляд замку – плід численних реконструкцій, що завершилися наприкінці XVI ст. Замок виглядає як могутня оборонна споруда трапецієвидної форми, на кожному куті якої розміщені бастіони. Тепер в Ужгородському замку діє Закарпатський краєзнавчий музей з багатою та цікавою експозицією.

1773 року імператриця Марія-Терезія на прохання єпископа Андрія Бачинського – видатного релігійного, культурно-освітнього діяча, першого просвітителя краю, що повсякчас утверджував національну ідентичність українців Закарпаття – передала Ужгородський замок Мукачівській єпархії, яка заснувала тут Ужгородську духовну семінарію під покровительством святителів Східної Церкви Івана Златоустого, Василія Великого і Григорія Богослова. Навчання велося українською мовою.

Та ще більшим скарбом для міста і люду Божого є мощі блаженного Теодора Ромжі в крипті кафедрального собору. Молитва біля мощей – кожен у своєму намірені – додала подорожі глибшого змісту і помножила сили, адже попереду ще так багато цікавого.

На виїзді з міста стоїть знаменита корчма «Деца у нотаря» поціновувача знаменитого гумору Павла Чучки. Хто встиг перехилити гальбу доброго пива, а хто ходив і потішався веселими експонатами і дотепними написами, що вирінали звідусіль. Ось неподалік цілої шеренги столиків – імпровізований цвинтар з написами на хрестах у натуральну величину. Один з них – «Вони помилилися на виборах». Ну як тут не усміхнешся?!

День поволі добігає кінця, та сутінки ще не мають стільки кольору, щоби заслонити перед очима прекрасне видиво: на високій горі стоїть Мукачівський замок «Паланок» – одна із найцінніших пам'яток Закарпаття XIV-XVII століть. Свою назву – «Паланок» – замок бере від так званого паланку – дубового частоколу, яким були укріплені рови навколо замку у XVII ст. Твердиня має три тераси-частини: Нижній, Середній та Верхній замки. Нині в Мукачівському замку розміщений історичний музей.

Непересічною особистістю, з ім'ям якої пов'язано укріплення Мукачівського замку, був Федір Коріятович, подільський князь, що свого часу значно розбудував і укріпив замок, перетворив його у свою резиденцію. Тепер у подвір'ї замку стоїть пам'ятник Федору Коріятовичу.

Окрім укріплення замку, князь Коріятович заснував на Чернечій горі коло Мукачева монастир для отців василіян, котрих привіз із собою з Поділля. Цей монастир став вогнищем духовної, церковної і світської освіти, єдиним захистом української культури. За іронією долі на початках української незалежності монастир передали УПЦ МП…

Світло й справді почало втрачати свої права, день згас. Попереду – дорога додому. А в серцях людей вирує одна невиповнена потреба – подякувати Генеральному директорові видавництва о. Климентію Стасіву за цей чудовий, сповнений див і несподіванок, день. Адже те, що потішило очі, заторкнуло серце, лягло на душу милим спомином – назавжди залишається з людиною, робить її багатшою, дає натхнення до праці, врешті, тішить самого Творця, бо саме така щаслива людина була в Його задумі. ■

КРОСВОРД

(Три крапки замініть словом із Послань Апостола Петра)

Підготувала Леся ШТИКАЛО

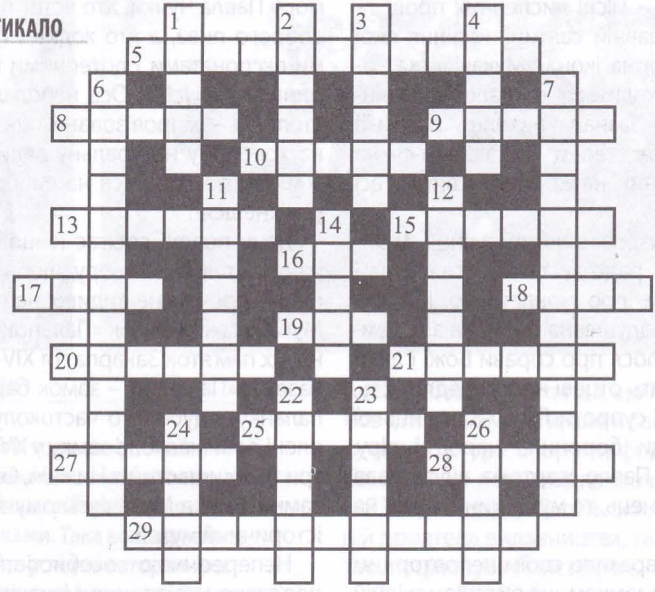

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. І коли він не пощадив старовинний світ, – а зберіг вісім душ, з яких був Ной, цей … правди, – і навів потоп на світ безбожних. 8. А … Господнє повік перебуває. 9. І цей … ми чули, як сходив з неба, коли ми були з ним на святій горі. 10. … в них до зажерливости вправне. 13. Згідно з передбаченням Бога Отця, освяченням Духа, на … і на скроплення кров'ю Ісуса Христа: благодать і мир вам хай помножиться! 15. Проповідник волі Божої, апостол. 16. Вони досліджували, на котрий і який … вказував Дух Христа, що був у них, який свідчив наперед про Христові страсті та ту велику славу, яка по них мала настати. 17. Осягаючи … вашої віри – спасіння душ ваших. 18. Говоріть лише у глузді Божих слів, служіть лише у дусі тієї сили, яку дає Бог, щоб у всьому прославлявся Бог через Ісуса Христа, якому слава й … по вічні віки! 19. А й самі віддайтеся, мов живе каміння, щоб з нього збудувати духовний…, на святе священство, щоб приносити духовні жертви, приємні Богові, через Ісуса Христа. 20. Ви ж – рід вибраний, царське священство, народ святий, люд, придбаний на те, щоб звістувати похвали того, хто вас покликав з темряви у дивне своє … . 21. Бо в Письмі стоїть: «Ось я кладу в Сіоні … наріжний, вибраний, дорогоцінний. Хто вірує в нього, не осоромиться». 25. Вітає вас Церква, що у Вавилоні, вибрана з вами, і …, мій син. 27. Заступник, захисник, охоронець людей. 28. Вам, отже, що віруєте, – …! 29. Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що у своїм великім милосерді відродив нас до живої надії через … Ісуса Христа з мертвих.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Бо кожне тіло, як трава, і вся його слава, немов цвіт трави: … всохла, і цвіт опав. 2. Тим, що колись були неслухняні, яких очікувало довготерпіння Боже за часів Ноя, коли будувався …, в якому мало, тобто вісім душ, урятувалися водою. 3. І як з'явиться архипастир, отримаєте нев'янучий … слави. 4. … Петро, слуга й апостол Ісуса Христа, тим, які через справедливість Бога нашого і Спаса Ісуса Христа отримали, рівноцінну нашій, віру: благодать вам і мир хай збільшується через спізнання Бога й Ісуса, Господа нашого! 6. Не платіть злом за зло чи лайкою за лайку, а, навпаки, благословляйте, бо ви на те покликані, щоб успадкувати … . 7. Синонім до слова благодійність. 11. Назва одного із розділів Першого Послання Апостола Петра «Християни – містична …». 12. Власне, на це ви покликані, бо й Христос страждав за вас також, лишивши вам …, щоб ви йшли його слідами. 14. Ви через нього віруєте в Бога, який воскресив його з мертвих і прославив, щоб ваша віра і … була на Бога. 22. Звичка діяти певним чином. 23. Нехай ваша … буде не зовнішня – заплітання волосся, накладання золотих обручок, чи прибирання в шати, але в середині людського серця, в нетлінності душі, лагідної та мовчазної: це многоцінне перед Богом. 24. Свавільний, жорстокий римський імператор, за час панування якого було розіп'ято Апостола Петра. 26. Той, хто сіє добре … – це Син Чоловічий (Мт. 13,37).

Відповіді на кросворд «БЛАЖЕННИЙ ПАПА», опублікований у числі за червень 2011 року:

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 2.Дар. 7.Величковський. 10.Йозеф. 11.Добро. 12.Молитва. 15.Зелень. 16.Норман. 19.Блиск. 20.Театр. 23.Батько. 24.Дніпро. 29.Бараник. 31.Судан. 32.Місія. 33.Благословення.

ПОВЕРТИКАЛІ: 1.Паломник. 3.Бегей. 4.Вчинок. 5.Основа. 6.Синод. 8.«Мойсей». 9.Примат. 13.Енцикліка. 14.Почитання. 17.Мир. 18.Час. 21.Паліум. 22.Краків. 25.Дацко. 26.Кароль. 27.Сихів. 28.Гасло. 30.Пісня.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

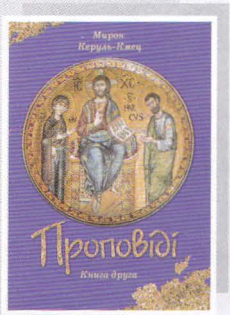

Мирон Керуль-Кмец
ПРОПОВІДІ. Кн.2.
– Жовква: Місіонер. – 280 с.

Друга книга словацького богослова – це християнське послання про те, що людина не є загрозою іншій людині, а істинний сенс її свободі надає спілкування з ближніми.

Іван Павло II
МІСІЯ ВІДКУПИТЕЛЯ
Енцикліка про постійну актуальність емісійного послання
– Жовква: Місіонер. – 108 с.

У Енцикліці «Місія Відкупителя» Папа Іван Павло II наголошує на постійну актуальність місійного послання, бо місії відновлюють Церкву, зміцнюють віру, збагачують християнське життя, направлені на переконання нехристиян, до яких спрямована місійна діяльність і вказують на Божу любов, яка виявляється в Ісусі Христі.

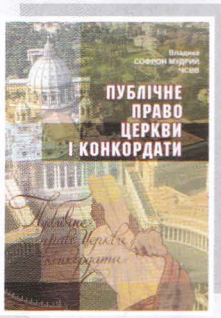

Вл. Софрон Мудрий, ЧСВВ
ПУБЛІЧНЕ ПРАВО ЦЕРКВИ І КОНКОРДАТИ.
– Жовква: Місіонер. – 192 с.

Книга проф. д-ра Владики Софрона Мудрого, ЧСВВ «Публічне право Церкви і конкордати» детально пояснює історію, походження та розвиток церковного публічного права. Вона розрахована як на священиків, богословів, юристів, усіх тих, хто глибше цікавиться всіма виявами церковного життя, так і на усіх вірних, які прагнуть більше довідатися про складне, наповнене, сформоване тисячоліттями життя Церкви. Ця книга дасть змогу з'ясувати певні юридичні тонкощі у стосунках між Церквою та державою, а також публічне та приватне право в самій Церкві.

Ярослав Стоцький
БУЧАЦЬКИЙ МОНАСТИР ОТЦІВ ВАСИЛІЯН: НА СЛУЖБІ БОГОВІ Й УКРАЇНІ.
– Жовква: Місіонер. – 216 с. + 24 вкл.

У монографії досліджено заснування, спорудження, архітектуру, а також духовне, освітнє і наукове служіння Бучацького василіянського монастиря Чесного Хреста Господнього впродовж його майже 300-літньої історії в нерозривному контексті історії Чину св. Василія Великого та Української Греко-Католицької Церкви. На основі опрацювання бібліографічної бази й архівних матеріалів проаналізовано, як бучацькі василіяни поширювали віру та освіту серед українського народу, як сформували монастир славним осердям християнського, греко-католицького, василіянського духу, як зуміли загартувати себе і мирян у підпільний період УГКЦ, як відроджували греко-католицьке й василіянське життя в Україні загалом та в Бучачі й на Бучаччині зокрема.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157, (032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

В КОЖНУ ХРИСТИЯНСЬКУ РОДИНУ

Християнський часопис «Місіонар» зможе стати для вас духовним приятелем, який допоможе зрости у Христовій вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку.

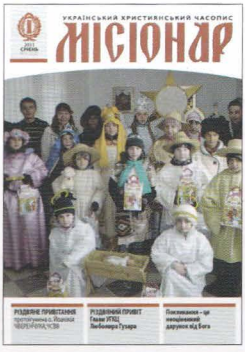

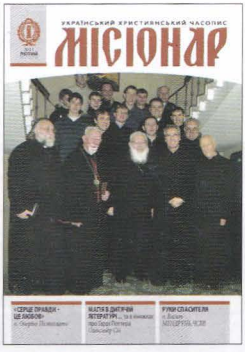

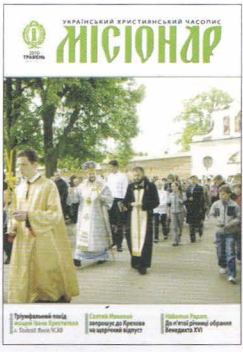

ЧАСОПИС «МІСІОНАР»
ви можете придбати

✓ **В редакції за адресою:**
монастир св. Онуфрія,
вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019
тел/факс: (03-2) 272-46-94

✓ В будь-якому василіанському монастирі в Україні

Також можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні України.

ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС: 23959

Запрошуємо до співпраці отців парохів, провідників та членів Апостольства молитви, інших побожних організацій та згромаджень.

Читаючи та поширюючи часопис «Місіонар», кожний з нас прилучається до справи євангелізації згідно із закликом Ісуса Христа: «Ідіть вже по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому творінню» (Мк 16,15)